

Debatt om enhetsfronten i Komintern

Inledning

När Kominterns 3:e kongress genomfördes sommaren 1921 så var det uppenbart att det revolutionära uppsvinget avtagit. Revolutionen inte stod inte längre omedelbart på dagordningen och därför måste man utforma en politik som utgick från dessa nya förutsättningar och syftade till att ena arbetarmassorna i kamp för sina intressen, oavsett politiska preferenser. Det nya slagordet blev ”Till massorna”.¹ Och den politik som man skulle lansera för att åstadkomma detta var proletära enhetsfronten.

Införandet av enhetsfrontspolitiken skedde dock inte smärtfritt. Mot den nya inriktningen stred många strömningar inom Komintern, i flera fall var det partiets majoritet som protesterade (bl a italienska och franska partierna), i andra fall rörde det sig om betydelsefulla minoriteter (t ex i Tyskland). Detta betydde att det krävdes stora ansträngningar för att genomdriva den nya inriktningen. Det är detta som föreliggande dokumentsamling handlar om.

Den 18 december 1921 antog Komintern *Teser* som förespråkade en ”arbetarnas enhetsfront”. Detta följdes 1 januari 1922 av ett upprop till *proletär enhetsfront* utfärdat av Kommunistiska Internationalens exekutiv och Röda Fackföreningsinternationalens exekutiv.²

Därefter, under första halvåret 1922 höll Kommunistiska internationalen två ”utvidgade” Exekutivkommittémöten (EKKI-möten) i Moskva (21 februari–4 mars resp. 7–9 juni). Dessa möten handlade främst om enhetsfrontstaktiken, men även andra frågor togs givetvis upp.

De förda diskussionerna är av stort intresse, eftersom de ger en fyllig bild av hur man i Komintern såg på denna taktik och hur man argumenterade. I början av 20-talet, då Komintern antog enhetsfrontstaktiken var kommunistpartierna fortfarande inte likriktade (vilket de blev senare under Stalin-epoken), utan man vågade ifrågasätta och protestera mot sådant som man inte gillade. Därmed fick problematiken också en allsidig belysning och många frågetecken kunde rätas ut.

I det svenska kommunistpartiets huvudorgan, *Folkets Dagblad Politiken* (FDP), gavs utförliga referat från dessa möten och det är dessa som vi samlat nedan. Referat kan givetvis inte ge fullständig rättvisa åt tal och inlägg, men de ger ändå en bra av bild av vad som sades (ibland finns det på annat håll kompletta versioner av tal, rapporter eller debattinlägg, vilket gör att man kan jämföra med referatet – när sådana dokument hittats, meddelas detta i noter till referaten nedan).

Förutom att stavningen av ryska namn moderniserats är artiklarna oförändrade.

Martin Fahlgren (2010)

Innehåll

III Internationalens utvidgade exekutivkommittés möte i Moskva 21 februari–4 mars 1922 ...	1
III Internationalens utvidgade exekutivkommittés möte i Moskva 7–9 juni 1922	10

¹ E H Carr redogör för denna kursändring i kapitel 30 (”Reträtt i Komintern”) i [Ryska revolutionen del 3](#).

² [Den proletära enhetsfronten](#) innehåller resolutioner, teser, m m som Komintern antog under åren 1921-22.

III Internationalens utvidgade exekutivkommittés möte i Moskva 21 februari–4 mars 1922³

[FDP 5/4-22]

I. Debatten om enhetsfronten

De beslut, som fattades av Kommunistiska Internationalens Exekutivkommittés vid dess möte i Moskva under tiden 21 februari till 4 mars komma att få avgörande betydelse för alla kommunistiska partiers taktik såväl nationellt som internationellt under den närmaste tiden. Till mötet hade inkallats dubbla antalet representanter för de olika partierna och då därtill partierna hade haft tillfälle att på förhand diskutera och ta ståndpunkt till de viktigaste frågorna fick exekutivens sammanträde denna gång lika stor betydelse som en internationell kongress. Tillsammans voro 40 länder representerade med sammanlagt 100 delegater.

De viktigaste frågorna på dagordningen voro: taktiken (enhetsfronten), kampen mot de nya imperialistiska kriget, Sovjet-Rysslands nya ekonomiska politik och den Röda Fackföreningsinternationalen. Till detta kommo inre partifrågor, pressfrågor etc., upp till behandling. Utom debatterna i plena pågick ett intensivt arbete i de olika kommittéerna. Något fullständigt referat av alla dessa debatter kan naturligtvis icke lämnas. Man får nöja sig med att taga fram de viktigaste debatterna och söka ge ett sammandrag av debatterna om dessa.

Taktikfrågan debatteras

Huvudintresset på mötet koncentrerade sig naturligtvis om den taktiska frågan. Debatten om den nya paroll, som utsänts av exekutivkommittén i december månad, parollen om ”enhetsfronten”, blev mycket livlig. Detta kan man lätt förstå då man hör, att det var den franska och italienska delegationens medlemmar, som med hela sin sydländska livlighet i denna fråga kämpade mot ryssarnas revolutionära auktoritet och dialektiska förmåga. Ställningen var onekligt mycket svår för de franska och italienska kamraterna. Deras uppgift var att söka bevisa att den nya taktiska linje, som utstakats av bl. a. män sådana som Lenin, Trotskij och Zinovjev, var ”reformistisk”, att den betydde ett brott mot den kommunistiska grundsynen och att den komme att föra till ett försvagande av de kommunistiska partierna, om också icke i alla land så i varje fall i Frankrike och Italien. I beaktande av uppgifternas svårighet måste man säga att de franska och italienska talarna kommo mycket anständigt från historien. Särskilt förstode fransmännen, Cachin och Renoult, att förena sin principiella opposition med de varmaste solidaritetsförklaringar gentemot Internationalen, så att det föreligger ingen som helst fara för att icke besluten även i Italien och Frankrike komma att följas av partiledningarna både till anda och bokstav. Men det måste också medges av alla, tror jag, att ryssarnas argument voro de starkaste. Förutom Zinovjev var det Lunatjarski, Trotskij och Radek, som ledde debatten från majoritetens sida. Inledningsföredraget hölls av Zinovjev. Därefter talade Renoult på franska och Roberto på den italienska delegationens vägnar, varefter en allmän debatt började.

Zinovjevs föredrag.

Zinovjev inledde sitt föredrag med att framkasta frågan: finns det något sammanhang mellan enhetsfronten och Rysslands utrikespolitik? Självklart, svarade Zinovjev, har de hinder som den första proletärstaten möter sina återverkningar i andra länder, liksom också de nederlag som arbetarklassen lidit i Västeuropa under åren 1919-1921 verkat hämmande på den ryska revolutionens framgång. Självklart måste därför teserna från tredje kongressen och teserna om enhetsfronten delvis förklaras ut från ställningen i Ryssland. Men *detta* betyder ingalunda, att

³ Carr tar upp EKKI-mötet i slutet av kapitlet ”Reträtt i Komintern”, se föreg. not.

den Kommunistiska Internationalens ledare på något som helst sätt missbrukar Internationalen för ett eller annat egoistiskt mål i ett enstaka lands tjänst. Den som påstår det ställer sig på 2 och 2 ½ Internationalens ståndpunkt. Han förstår icke, att den första segerrika proletärstatens historiska intressen äro ett med arbetarklassens intressen i hela världen. Som bevis för, att enhetsfrontparollen icke vore någon taktik, som ryssarna *nu* funnit på, därför att de behövde den anförde Zinovjev träffande att Lenin redan 1920 hade anbefallt denna taktik åt det brittiska kommunistpartiet. Den gången rörde det sig icke om någon hungeraktion, det förestod ingen Genuakonferens, det rörde sig icke om något ryskt problem och dock anbefallde Lenin den gången åt de engelska kommunisterna precis samma taktik i enhetsfronten med Labour Party. I sin bok om kommunismens barnsjukdomar skrev Lenin bl.a.: Det är nu ofta svårt för de engelska kommunisterna att närma sig massorna, att få dessa att röra på sig. Men när jag uppträder som kommunist och uppmanar massorna att rösta på Henderson mot Lloyd George, då vill man höra på mig. Och jag kan då icke blott populärt förklara, varför sovjet-systemet är bättre än parlamentet och proletariatets diktatur bättre än Churchills diktatur (som dolts under skylten: den borgerliga demokratin), utan jag kan också förklara, att jag stödjer Henderson med min röst precis på samma sätt som repet stödjer den hängde.

Efter dessa linjer, förklarade Zinovjev, uttrycktes enhetsfronten redan 1920. Naturligtvis var den då avpassad efter engelska förhållanden. I andra länder kan det knappast någonstades bli tal om någon valkompromiss. Men i stora drag är den taktik, som Lenin föreslog det engelska partiet 1920 densamma som vi nu föreslör för Internationalen. Vi göra det med samma öppna ärlighet med hänsyn till våra avsikter, som Lenin den gången gjorde det.

I stora drag genomfick därefter Zinovjev den Kommunistiska Internationalens utveckling hittills. 1919 hoppades vi alla, att det skulle lyckas oss att under loppet av de närmaste åren besegra bourgeoisin. Situationen var mogen därför och mera än det, objektivt sett. Men den subjektiva faktorn fattades. Först nu äro vi på väg att få båda förutsättningarna för segern, både en stor massrörelse och ett klart kommunistiskt parti. Med detta för ögonen är det vi måste söka skapa en enhetsfront icke blott med socialdemokraterna, utan även med syndikalisterna, de partilösa och de kristliga arbetarna. Det sistnämnda har i särskild grad blivit missförstått. Det är oerhört – sluta förbund med de kristliga arbetarna! – aldrig – ropar våra franska vänner. Men självklart måste vi kämpa tillsammans med de kristliga arbetarna mot kapitalisterna. Självklart kommer det att betyda en stor seger för den Kommunistiska Internationalen när vi första gången står skuldra vid skuldra med de kristliga arbetarna i ekonomisk och senare i politisk kamp.

Zinovjev vände sig därefter mot dem, som tolkat enhetsfrontsparollen som en förtvivlans paroll, framkallad på grund av att den ryska revolutionen måst göra koncessioner åt kapitalisterna och att det revolutionära genombrottet i Västeuropa uppskjutits. Förutsättningen för enhetsfronttaktiken är tvärtom övertygelsen om att vi står inför en ny revolutionär våg, som tillsvidare är av ekonomisk art, men som snart kommer att få politisk karaktär. Järnvägsstrejken i Tyskland är karaktäristisk för den period vi befinner oss i, massorna vilka icke veta av politik, de ville föra ”en rent ekonomisk”, ”facklig” strejk och dock var det en politisk strejk de gjorde.

Oppositionens argument gendrivas

Som avslutning tog så Zinovjev upp oppositionens mot enhetsfronttaktiken argument. Självklart har denna rätt i att stora faror äro förbundna med denna taktik. Detta är ofta fallet med vår taktik. Parlamentarismen t. ex. har icke den sina faror? Jovisst, den har mycket stora faror. Men vi hålla dock absolut på deltagande i parlamenten. Endast de verkliga kommunistiska partierna kan bemästra denna taktik. De svaga partierna komma att stöta sig på näsan en smula på enhetsfronttaktiken, men den blir nog bra igen och partierna komma att gå stärkta

fram. Men kan icke lära att simma utan att hoppa i vattnet. Det var till att börja med något av en behaglig överraskning att höra just det franska partiet uppträda från vänstersynpunkt mot taktiken, att just detta fann den vara opportunistisk. Det var som sagt en behaglig överraskning, att ett parti inom vilket ännu onekligen finnes en mängd opportunistiska lämningar varna mot opportunisten. Ock man måste naturligtvis medge, att oppositionen inom det franska partiet delvis är ett uttryck för en sund revolutionär stämning, för samma stämning som fått uttryck mot parlamentarismen över huvud taget. Detta få vi icke se bort ifrån. Härtill kommer den invändningen, vilken kan vara mycket berättigad, att partiet ännu är för svagt att tala om den nya taktiken. Men det finnes onekligen personer bland opponenter, som försöka utnyttja situationen mot Kommunistiska Internationalen. I dag är det enhetsfronten, som ger dem en stöt till det, i morgon är det något annat. Med stöd av en mängd citat ur den franska partipressen bevisade Zinovjev huru man försökt att framställa enhetsfronttaktiken som en borgerlig koalitionstaktik, vilken kommer att tvinga arbetarmassorna att lämna partiet, o.s.v. Då har Longuet långt bättre förstått vad det hela rör sig om. I en artikel om "enhetsfronten" skriver han, att kommunismens taktik bäst kan uttryckas genom ett citat från Racine: "Jag omfamnar motståndaren för att kväva honom!" Vi vill naturligtvis icke kväva Longuet i bokstavlig mening (icke heller omfamna honom! – ropade Radek), men vi vilja skapa klarhet bland arbetarmassorna, vi vilja kväva det enda argument, som 2 och 2½-Internationalerna ha att kasta mot oss: att vi äro professionella "splittrare" av arbetarklassen. Det franska partiet har just utarbetat ett aktionsprogram över dagskraven. Fram med detta program! Bed socialpatrioterna och reformisterna att understödja dessa dagskrav! Detta aktionsprogram, liksom det upprop till gemensamt uppträdande, som utsänts av C.G.T.U. till det gamla C.G.T. är ju just upptakten till enhetsfronten. Partiet måste fullfölja denna taktik vidare, målmedvetet, med sikte på att vinna ökade massor för partiet. Och icke endast i Frankrike, utan också internationellt måste vi vinna *hela* arbetarklassen för oss.

I verkligheten äro också de italienska kommunisterna, trots sin opposition, redan inne på enhetsfronttaktiken. I samförstånd med partiet har de kommunistiska fackföreningarna riktat en hänvändelse till alla fackföreningar om en enhetstaktik. Men då den första gemensamhetskonferensen ägde rum nekade partiet att delta och nöjde sig med att sända ett brev. Detta är självklart en ohållbar ståndpunkt. Det italienska partiet står nu med ett ben i enhetsfronten och med det andra benet i luften. Serrati förstår väl vad det rör sig om och *rasar* mot enhetsfronten. Detta bevisar, att vår appell är riktig, att det från vår sida icke rör sig om någon som helst list, utan om en mäktig, historisk utveckling. Vi komme att fortsätta kampen mot de socialdemokratiska ledarna, mot bourgeoisie's agenter, kamp på kniven mot dem, men en klok kamp, som träffar dem rakt i hjärtat. vi vilja vinna arbetarmassorna, även dem som hittills icke förstått våra mål. Vi rygga icke tillbaka för att göra medgivanden till dessa våra klasskamrater, ty vi veta att en seger för arbetarnas enhetsfront betyder en seger för den sociala revolutionen.

[FDP 6/4-22]

II. Debatten om enhetsfronten

Efter Zinovjev talade Renoult å majoriteten av den franska delegationens vägnar. Han förklarade att det franska partiet var fullständigt enigt om teserna på III Internationalens sista kongress och hade sökt att på allt sätt omsätta dessa i praktiken. Partiet har vänts sig till arbetarmassorna med förslag om bestämda aktioner till förmån för arbetarklassens omedelbara dagskrav, till försvar för lönerna, för åttatimmarsdagen, etc. Men dessa aktioner vill partiet genomföra samtidigt som det ständigt ställer propagandan för erövringen av makten och för hela revolutionen i första rummet. Partiet kräver av alla de partivänner, som leda de parlamentariska debatterna, att dessa alltid skola handla så att de icke bli beskyllda för att

falla tillbaka till koalitionspolitik med bourgeoisin. Partiet har beslutat utvidga sina aktioner för de nödvändigaste arbetarkraven, men vill icke söka något samförstånd med de socialdemokratiska, syndikalistiska eller reformistiska eldarna. Renault förklarade sig solidarisk med partisekreterare Frossard, men ansåg för övrigt att partiet icke kunde göras ansvarigt för de uttalanden, som citerats av Zinovjev. Bakom partiet står massorna. De andra riktningarna ha inga rötter i massorna. Vi behöva icke bekymra oss om dem.

De äro att lika vid en generalstab utan trupper

Massorna uppröras vid endast tanken på gemensamma aktioner med dessa ledare. Även den nya fackföreningscentralen (C.G.T.U.) är emot enhetsfronten så vitt denna betyder ett närmande till C.G.T.:s ledare. C.G.T.U. är nu snart på god väg att erövra arbetarna från C.G.T. så att denna senare rörelse liksom Renaudelpartiet blir en stab utan trupper. Slutligen förklarade Renault, att man inom det franska partiet är i starkt tvivel om huruvida kommunisternas parlamentariska stöd åt de socialdemokratiska regeringarna i Sachsen, Thüringen och Sverge är riktigt, liksom det franska partiet också anser att det brittiska kommunistpartiet icke kan godtaga villkoren för anslutning, som uppställts av Labour Party. Vidare anser det franska partiet att man icke kan gå med på en gemensam internationell konferens (före Genuakongressen) med representanter för 2- och 2½-Internationalerna. I stället för denna konferens föreslår det franska partiet igångsättandet av en massaktion före Genuamötet. Det franska partiet önskar dock att i denna fråga komma till största möjliga samförstånd med exekutivkommittén och är självklart fullständigt solidariskt med Internationalens beslut.

I samma riktning som Renault talade därefter italienaren Roberto. Han framlade i ett mycket vidlyftigt dokument ett eget förslag till teser om enhetsfronten. Huvudpunkten i dessa går ut på, att det är omöjligt att genomföra någon proletariats enhetsfront genom formella överenskommelser mellan olika politiska partier. En aktionsenhet mellan dessa skulle blott kunna genomföras genom att uppge de principer partierna bygga på. Däremot äro fackföreningarna den rätta arbetsplatsen för en aktionsenhet. Man föreslår därför att ledningen av gemensamhetsaktionerna överlämnas till ett särskilt organ, valt av ett möte med representanter för de största fackorganisationerna och för alla politiska riktningar inom arbetarrörelsen. Även de sistnämnda representanterna skulle utses av fackorganisationerna och icke av partierna.

Några utdrag ur debatten

Av den följande debatten kan ges endast några korta utdrag i så att säga telegramform.

Lunatjarskij yttrade: Vi måste söka att utlösa en minimalistisk revolutionär arbetarrörelse. Italienarnas taktik, att sända brev till gemensamhetsmötet, men icke själva bevista mötet, påminner mig om de gamla ortodoxa ryssar för vilka det var en dödssynd att äta vid samma bord som en icke troende. Vi vilja alla icke ha något mischmasch av partier och partier och fackorganisationer. Vi vilja endast i gemenskap slå fienden utan att göra några som helst medgivanden på bekostnad av den egna partiorganisationen.

Opponenterna slå ihjäl varandra ömsesidigt

Radek yttrade: De flesta av de franska opponenterna äro Longuetister, som är rädda för, att om de uppträda från samma scen som Longuet, komma massorna icke längre att se någon skillnad mellan dem och Longuet. De italienska opponenterna hävda i själva verket offensivteorien, blott i litet urvattnad form. Enhetsfronttaktiken finnes redan i teserna från den tredje kongressen. De som mena att exekutiven arbetar för en förening med socialdemokraterna borde icke diskutera med oss, utan se till att få en ny kongress inkallad och vid denna utesluta oss. De italienska opponenterna talar mot enhetsfronten emedan deras parti är i minoritet, de franska emedan deras parti har majoritet bland arbetarna. De slå alltså ihjäl varandra ömse-

sidigt. Om det franska partiet saboterar den internationella konferensen före Genuamötet gör det Poincaré den största möjliga tjänst.

Vi önskar att de kommunistiska partierna skola ha alla upptänkliga dygder, men de behöva inget kyskhetsbälte för att hålla sig dygdiga, de skola i kamp bevisa, att de äro av annan metall än andra partier.

Mac Manus yttrade: Henderson är sekreterare för det brittiska arbetarpartiet och president för 2:a Internationalen, vilken är för en gemensam konferens. Thomas är president för Amsterdam-Internationalen, vilken är emot. Det första steget till enhetsfront kommer således att verka splittrande mellan Labour Partys ledare. För Englands vidkommande är enhetsfronten den taktik, som kommer att skapa de revolutionära krafter, vilka äro nödvändiga för genomförandet av det kommunistiska partiets uppgifter.

Thalheimer: I Sachsen och Thüringen ville majoritetssocialisterna gå till en koalition med de borgerliga. Det är endast vårt understöd åt dem, som avhåller dem från detta.

Burian: I Tjeckoslovakien är vi mycket tillfredsställda med denna taktik, vilken redan givit oss goda resultat.

Trotskyj: Proletariatet kan inte bara vänta på revolutionen⁴

Trotskyj: På tredje kongressen vände vi oss mot tendenserna till förhastade aktioner. Det vi nu bekämpa är tendensen till negativa ståndpunkter. Proletariatet kan icke inskränka sig till att vänta på revolutionens utbrott. Det kommunistiska partiet får icke bli ett hinder för arbetarklassens dagsaktioner. De metoder, som voro tillräckliga för att vinna de nuvarande medlemmarna av de kommunistiska partierna räcka icke till att vinna de ännu indifferent massorna. Det gäller att tränga in i dessa massor, med stöd av aktioner för dagskraven utan att vi därför uppge något av vår principiella oförsonlighet. Massorna komma icke att förstå om vi svara nej på 2½-Internationalens förslag om en gemensam konferens. Vi har intet att frukta av en sådan konferens. Vi skola där uppträda som arbetarklassens revolutionära fraktion. Ock även om unga, revolutionära arbetare icke genast komma att förstå oss, även om en viss misstämning skulle uppstå på grund av vårt deltagande, så kommer vår hållning på kongressen att lugna dem och bidra att öka den Kommunistiska Internationalens auktoritet och inflytande.

Treint (för franska delegationens minoritet): Bourgeoisien kan under nuvarande världskris behålla sin profit endast genom att angripa lönerna, 8-timmarsdagen och fackföreningarna. Därav kommer möjligheten att nu samla arbetarklassen till kamp för sina elementära rättigheter. Varje reformkrav är nu revolutionärt emedan bourgeoisin icke kan tillfredsställa det. Reform och revolution möter varandra. Därav möjligheten att avslöja de reformistiska ledarna, som av fruktan för revolutionen komma att tvingas till att lämna arbetarreformernas område. Vi stå principiellt på splittringens grund och för klassaktionens enhet. Tesen: klyvning och antitesen: enheten finner sin marxistiska syntes i enhetsfronten. Trots svårigheterna och motagitationen i partipressen är dock redan en fjärdedel av de franska partiavdelningarna för enhetsfronten. Förbindelsen mellan det kommunistiska partiet och arbetarmassorna kommer att lägga grunden till revolutionen. Allra minst i Moskva kan man glömma att den ryska revolutionen var en dotter av sovjeternas enhetsfront 1905 och 1917.

⁴ Det som följer är ett referat av Trotskijs tal (som hölls 26 februari 1922). Det kompletta talet finns på marxistarkivet: [Frågan om enhetsfronten](#)

Zinovjev: Allt skall göras för att underlätta enhetsfronten

Zinovjev (slutreplik): Begränsningen av enhetsfronten till fackföreningarna betyder ett närmande till teorin om fackföreningarnas neutralitet, en teori som vi alltid förkastat. Terracini har meddelat oss om den svåra politiska krisen i Italien, som gör nästan varje regeringsbildning omöjlig. Han drog ur detta ingen slutsats. I stället för att kritisera det tyska partiet för dess lösen om en arbetarregering borde det italienska partiet själv ha uppställt denna lösen. I det italienska partiet står nu strid om deltagande i en borgerlig regering eller enhetsfront med proletariatet. I en sådan situation kommer lösenordet arbetarregering utkastat från kommunistiskt håll, att påskynda utvecklingen inom det socialistiska partiet. Med de franska vännerna är det lätt att komma till överensstämelse. Ur deras opposition klingar de franska arbetarmassornas starka revolutionära stämning. Och det är lätt att förstå deras ovilja mot enhetsfronten när själva partipressen framställer denna som en koalition med Briand och konsortes. Frågan om den internationella konferensen framskötts på grund av Genuamötet. Denna är av vikt icke blott för det ryska proletariatet. Det rör sig om världsproletariatets räddning. Ställningen nu är en annan än 1919, då vi avslögo att deltaga i Bernkonferensen. Vi nöjer oss icke med en majoritet av arbetarklassens avantgarde. Vi måste erövra hela proletariatets majoritet. Och dessa massor kunna vi vinna endast genom deras egen politiska erfarenhet. Vi skola göra allt för att underlätta för de italienska och franskakamraterna att genomföra enhetsfronten.

Ingen fara i tillfälliga förbund med reformisterna.

De ryska kommunisterna ha aldrig fruktat för att ingå tillfälliga förbund med de reformistiska, ja, även med borgerliga partier, förklarade Zinovjev till slut. Om detta kan man i Lenins bok "Kommunismens barnsjukdomar" läsa följande: "De ryska revolutionära socialdemokraterna använde sig ofta före tsarismens fall av de borgerliga liberalernas tjänster, d.v.s. avslöt med dem en hel rad praktiska kompromisser, och 1901-1902, redan före bolsjevismens framkomst, ingick 'Iskras' redaktion (till vilken hörde Plechanov, Axelrod, Zaslutij, Martov, Potresov och jag) om också för blott en kort tid, ett formligt politiskt förbund med Struve, den borgerliga liberalismens politiske ledare, samtidigt som vi förde en oavbruten ideell och politisk kamp mot den borgerliga liberalismen och mot minsta tecken till dess inflytande på arbetarrörelsen. Bolsjevikerna ha sedan alltjämt fortsatt samma politik. Från 1905 har de systematiskt försvarat arbetarklassens förbund med bondeståndet mot den liberala bourgeoisien och tsarismen och utan att göra avkall på detta stött bourgeoisien i dess kamp mot tsarismen (t. ex. vid omval), och utan att avbryta den oförsonligaste kamp mot det borgerligt-revolutionära bondepartiet, 'socialrevolutionärerna', i det vi avslöjade dessa som småborgerliga demokrater, vilka med orätt kallade sig socialister. 1907 avslutade bolsjevikerna för en kort tid ett formellt block med 'socialrevolutionärerna' till dumavalen. Tillsammans med mensjevikerna voro vi under perioden 1903-12 några år i ett socialdemokratiskt parti, utan att dock någonsin avbryta vår ideologiska och politiska kamp mot dem i deras egenskap av opportunister och förmedlare av borgerligt inflytande på proletariatet. Under krigstiden ingingo vi en viss kompromiss med 'kautskyanerna' (Martov) och del av 'socialrevolutionärerna' i Tjernov) i det att vi arbetade tillsammans med dem i Zimmerwald och Kienthal och utsände gemensamma manifest, men *vi avbröto aldrig eller sveko i vår ideologiska och politiska kamp* mot kautskyanerna, martovarna och tjernoverna. I själva novemberrevolutionens ögonblick slöto vi väl icke en formell, men en ytterst viktig (och fruktbar) blocköverenskommelse i politiskt avseende med det småborgerliga bondeståndet i det vi helt och hållet, utan en enda förändring accepterade det socialrevolutionära agrarprogrammet, d.v.s. avslutade otvivelaktigt en kompromiss, för att visa bönderna att vi icke önskade tyrannisera dem, utan sluta en överenskommelse med dem. Samtidigt föreslogo vi (och genomförde efter kort tid detta) ett formellt politiskt block med

'socialrevolutionära vänstern', vilket parti efter Brest-Litovskfreden rev i stycken detta block och senare gick så långt som till uppror mot oss i juli 1918."

Renoult (slutreplik): Vi bestrida icke den sanningen, att arbetarklassen i denna kapitalist-offensivens period visar tendens till att söka förena sina krafter till försvar för sina livsbetingelser. Det är endast om metoderna för samlingen vi strida. Vi måste undvika allt som kan fördunkla vår taktiks revolutionära karaktär. Vårt minimiprogram får icke skada vårt maximiprogram. Vi ha icke av debatten överbevisats om, att det är nödvändigt att träda i direkt förbindelse med de reformistiska ledarna för att nå massorna bakom dem. Men vi skola böja oss för beslutet såväl rörande enhetsfronten som om den internationella konferensen även om vi i sak måste fasthålla vid våra argument.

Terracini (slutreplik): Enhetsfronten har sin upprinnelse i Tyskland, där kommunisterna har föreslagit socialdemokraterna att bilda en arbetarregering. Exekutivens teser kan betyda möjligheten för de kommunistiska partierna att deltaga i makten under borgerlig regim. Detta måste framkalla den skarpaste opposition. Ett sådant experiment kommer att medföra partiernas sammanbrott. Då exekutivens teser icke utesluter denna möjlighet vidhåller oppositionen sitt förslag.

[FDP 7/4-22] ⁵

III. Omröstningen om uttalande angående enhetsfronten

Man gick efter de föredrag och den debatt som vi i det föregående refererat, över till omröstning. Det förelåg två förslag från majoriteten:

1. Sedan debatten avlägsnat missförstånd och bevisat, att enhetsfronttaktiken sådan som den föreslås av exekutiven icke på något sätt kommer att betyda något försvagande av motsättningarna mot reformismen, utan endast ett vidareförande och utveckling av den taktik, som föreslogs av 3:dje kongressen, bekräftar den utvidgade exekutivkommittén decemberteserna⁶ om enhetsfronten och ger presidiet i uppdrag att besluta om de närmare praktiska stegen, som genast böra tagas i de olika landen för att genomföra den beslutade taktiken, vilken självklart måste anpassas efter förhållandena i varje land.

2. Sedan den utvidgade exekutivkommittén tagit del av det förslag till en världskongress, som utgått från de Socialistiska Partiernas Arbetsgemenskap (2 ½ –Internationalen) uttalar den sig för de kommunistiska partiernas deltagande.

Den utvidgade exekutivkommittén föreslår å sin sida, att en hänvändelse om deltagande även riktas till alla fackföreningar och deras nationella och internationella förbund, Röda Fackföreningsinternationalen, Amsterdaminternationalen, den franska C.G.T.U., den italienska Union Syndicale, den amerikanska Federation of Labor och de enskilda oavhängiga fackföreningarna. Kommunistiska Internationalen anser det också nödvändigt, att de viktigaste syndikalistiska och anarkistiska organisationerna, I.W.W, Shop Stewards, driftsråden etc, inbjudas till världskongressen. den internationella konferensen måste bli en verklig och allsidig representation av alla arbetarorganisationer i världen, Världskongressen måste ställa som sin enda stora uppgift, att organisera arbetarklassens försvarskamp mot det internationella kapitalet.

⁵ I samma nummer av *Folkets Dagblad Politiken* finns en annan artikel om enhetsfronten: "Början gjord till skapande av en internationell arbetarnas enhetsfront". Den återger vi inte här.

⁶ Dessa teser ingår i dokumentsamlingen [Den proletära enhetsfronten](#)

Den kapitalistiska världsorganisationen har övergått till en systematisk offensiv mot arbetarna. Överallt nedsättes avlöningarna och förlänges arbetstiden. De arbetslösas nöd växer. Skatterna och dyrtiden växer.

Världskapitalismen utnyttjar arbetarklassens splittring och försöker att välta bördorna av världskrigets finansiella och ekonomiska följder över på arbetarklassen. Den imperialistiska politik, som genast efter kriget började på nytt och fann sitt krassaste uttryck i Versailles, har nu på nytt delat världen i nya krigsläger. Den för till nya imperialistiska förbund, som måste avla nya krig. Washington och Genua äro etapper i detta världsimperialismens nya rövertåg. Till och med ledarna för Internationella Transportarbetarförbundet, vilket är anslutet till Amsterdam, förklarar att arbetarna ovillkorligen måste sluta sig samma för att försvara sina mest elementära livsintressen. Den som under dessa förhållanden avslår enhetsfronten för alla arbetare han visar att han i verkligheten är för enhetsfronten med bourgeoisin mot arbetarna

Den Kommunistiska Internationalen föreslår, att på den förestående konferensen endast uppställas sådana spörsmål, som angå arbetarmassornas omedelbara praktiska aktioner. Dagordningen måste helt inriktas på att säkra enheten i arbetarmassornas aktion, vilken utan hänsyn till de principiella politiska meningsskiljaktigheterna genast kan genomföras.

Arbetarna, som äro fullt klara över de djupa rötter dessa meningsskiljaktigheter ha, kräver dock en aktionsenhet i avseende på arbetarklassens intressen. Detta arbetarklassens sunda krav stämmer fullt överens med K.I.:s hållning.

Kommunistiska Internationalen upprätthåller fullständigt sin principiella uppfattning om arbetarklassens uppgifter under nuvarande revolutionära paroller. Den ser fortfarande i proletariats diktatur och rådssystemet de avgörande medlen till övervinnande av den kapitalistiska världsanarkin. Men den vet, att vägen till det avgörande slaget går genom arbetarklassens enhetskamp mot kapitalistklassens angrepp och är därför beredd att delta i en internationell arbetarkonferens, som ställer sig i den proletära enhetsaktionens tjänst.

Kommunistiska Internationalen acceptera den av nämnda Arbetsgemenskap föreslagna dagordningen i försvar mot den kapitalistiska offensiven och kamp mot reaktionen, samt ber att få göra följande tillägg till dagordningen: 1) förberedelse av kampen mot nya imperialistiska krig (se beslutet av till Amsterdaminternationalen anslutna fackförbund) 2) hjälp till återupprättandet av den ryska sovjetrepublikens ekonomiska liv (se uppöppet från Amsterdaminternationalen, särskilt angående hungerhjälpen), 3) återuppbyggande av de krigshärjade distrikten och revision av den imperialistiska Versailles-traktaten.

Den utvidgade exekutivkommittén är övertygad om, att det i beaktande av hela världssituationen kräves, att arbetsorganisationernas internationella konferens hålles samtidigt med den ekonomiska regeringskonferensen i Genua, i likhet med vad Danmarks Socialistiska parti, vilket tillhör II Internationalen, genom Stauning föreslagit.

Utvecklingens gång tillförsäkrar de kommunistiska idéernas seger bland arbetarmassorna i hela världen. Ju snabbare de stora arbetarmassorna samla sig till försvar för sina livsintressen, ju snabbare kommer kommunismens seger.

Dessa resolutioner antagna med 46 röster mot 10, it det att Frankrike, Italien och Spanien röstade emot. I nämnda delegationers namn avgav Cachin följande förklaring.

”Vi ha fyllt det mandat vi fått och har försvarat vår ståndpunkt och vår resolution intill omröstningen. Det synes oss, som om reformisterna i alla länder dagligen allt mera och mera fjärrar sig från arbetarklassen, att de driva en politik, som går mot proletariats dagliga försvar för sitt väl. Vi tvivla icke på, att de under alla förhållanden komma att visa sig som motståndare och sabotörer mot de arbetande massornas verkliga enhetsfront. Exekutivens

uppfattning stämmer överens med vår, även om dess beslut icke är överensstämmande helt. Vi foga oss villigt för majoriteten och det av dem antagna taktikförslaget. Vi anhålla om att man med största uppmärksamhet betraktar betydelsen av voteringen. Tre länder ha samfällt funnit sig böra göra vissa förbehåll. Vi fastslå för övrigt med tillfredsställelse, att Kommunistiska Internationalen förpliktigt sig att taga hänsyn till denna ställning vid utförandet av besluten. Vad oss angår, kamrater, kunna Ni vara förvissade om, att vi vid detta tillfälle såväl som vid alla andra kommer att hålla oss inom disciplinens ram och förbli trogna mot Internationalens beslut. Den i dag avslutade debatten har visat, att den Tredje Internationalen mer än någonsin är det revolutionära världsproletariatets förtrupp.”

I det han därefter förklarade debatten om enhetsfronten avslutad, uttalade Zinovjev, att det nya presidiet betraktande de franska, spanska och italienska partikamraternas förklaring såsom fullt kamratlig och tillfredsställande. Trots alla hänvändelser om att på gemensamhetskonferensen få söka upptaget till behandling alla de förräderier, som begåtts av högersocialisterna i alla länder, så ansåg presidiet det viktigare, att i första hand framlägga frågan om arbetarklassens enhetsfront mot kapitalistoffensiven. Vi vilja samla proletariatet i hela världen till kamp mot bourgeoisin. Proletariatets seger kommer att besegla domen över klassförrädarna.⁷

⁷ Den resolution om den ”franska frågan” som antogs vid EKKI-mötet finns på engelska på webbplatsen marxists.org (se [Resolution of the ECCI on the French Communist Party](#), antagen 2 mars 1922).

III Internationalens utvidgade exekutivkommittés möte i Moskva 7–9 juni 1922

[FDP 19/6 -22]

Stora och betydelsefulla frågor på dagordningen

I.

Under tiden den 7-9 juni har Kommunistiska Internationalens förstärkta exekutivkommitté varit samlad i Moskva.

Konferensen öppnades i Kreml kl 12 m., den 7 juni av *Zinovjev*.

Närvarande voro 41 representanter från 17 länder med beslutanderätt, 9 representanter från 8 länder med rådgivande röst, 4 representanter med beslutanderätt från vardera Fackförenings- och Ungdomsinternationalen samt ytterligare 1 representant med rådgivande röst.

Bland deltagarna med beslutanderätt märktes Klara Zetkin och Brandler för Tyskland, Frossard, Souvarine, Rappoport för Frankrike, Bordiga Italien, Šmeral Tjeckoslovakiet, Bell England, Jansen Holland, Friis Norge, Sirola och Kuusinen Finland, Cook Nordamerika, Trotskij, Zinovjev, Radek, Bucharin, Kamenev, Lunatjarskij, Ryssland, Nin, Melnitjanskij och Brandler för Röda Fackföreningsinternationalen samt Sjatskin och Ziegler för Ungdomsinternationalen. Bland de rådgivande ombuden märktes Tschakaja från Georgien samt representanter från Litauen, Persien, Estland, Sydafrika, Egypten och Uruguay.

Kamraterna *Zinovjev*, *Frossard* och Klara *Zetkin* valdes enhälligt till presidium. Följande dagordning fastställdes:

1. Information över processen med socialrevolutionärerna.
2. Berlinkonferensen och enhetsfronten.
3. Tjeckoslovariets kommunistiska parti och dess närmaste uppgifter.
4. Frankrikes kommunistiska parti
5. Norges kommunistiska parti
6. Italiens kommunistiska parti
7. Tysklands kommunistiska parti
8. Våra förhållanden till syndikalisterna
9. Berättelse från Ungdomsinternationalens exekutiv
10. Inkallandet av Kommunistiska Internationalens 4. världskongress

Kommunistiska Internationalen och processen med socialrevolutionärerna.

Kamrat *Zinovjev* förklarade:

”Kommunistiska Internationalens presidium har beslutat att officiellt delta i den förestående processen mot socialrevolutionärerna. Det utgick därvid från följande synpunkter:

Sovjet-Ryssland är den proletära revolutionens viktigaste land. Allt som sker i Ryssland berör världsproletariatets livsintressen. Det intresse, som de båda oss fientliga internationalerna i Berlin lagt i dagen för processen med socialrevolutionärerna vittnar om denna process' världshistoriska betydelse. Denna process skall visa hela världen, hur man skall bekämpa den småborgerliga kontrarevolutionen. Kommunistiska Internationalen Exekutivkommittés presidium föreslår: Exekutivkommittén skall på följande sätt delta i processen:

1. Kommunistiska Internationalen sänder de officiella åklagarna. Internationalerna 2 och 2½, som försvarar bourgeoisin och småborgardömet utser försvarsadvokaterna. Detta är alltigenom logiskt. Kommunistiska Internationalen å sin sida utser åklagarna. På detta sätt bli rollerna riktigt fördelade. Som åklagare från Kommunistiska Internationalens sida föreslås kamraterna *Zetkin* (Tyskland), *Muna* (Tjeckoslovakiet) och *Bokányi* (Ungern)

2. Kommunistiska Internationalen övertager försvaret för den grupp av de anklagade, som består av företrädesvis unga arbetare, f.d. terrorister, vilka ha insett sina fel och allt mer övergår till vår sida. Andra och 2½ Internationalerna beskyller dessa grupper för förräderi. Desto mer orsak för oss att försvara. Som försvarare för dessa är påtänkta: för *Semonov* kamrat *Sadoul* (Frankrike), för Konopljew kamrat *Gramsci* (Italien), för Usow kamrat *Felix Kon* (Polen).

3. För att i processen fastslå den roll, som de borgerliga staterna och mensjevikerna har spelat under interventionen (och denna process kommer att behandla den ryska revolutionens historia i alla dess faser) skall Kommunistiska Internationalen uppställa sina representanter från olika länder som sakkunniga. Föreslagna äro: för Tjeckoslovakiet *Šmeral*, för Frankrike *Frossard* och *Sadoul*, för England *Bell*, för Bulgarien *Jordanov*.

Sammanträdet antog detta presidiets förslag enhälligt.

De polska socialförrädarna och kamrat

Kamrat *Pruchniak* (Polen) fick ordet för en särskild förklaring. Han erinrade om häktandet av kamrat *Dombal* på hösten förra året. *Dombal* (medlem av polska riksdagen), populär ledare för de polska bönderna i mellersta och västra Galizien, häktades på grund av falskt vittnesmål av f.d. kapten *Novak*, vartill denne tvingades genom tortyr. Enligt dessa påståenden var han ledare för den kommunistiska kamporganisationen i Polen, stod i förbindelse med Sovjetmissionen, förberedde i samförstånd med kamrat *Karachan* ett fingerat attentat mot *Karachan* för att störa de polsk-ryska förbindelserna.

På grund av dessa påståenden blev *Dombal* på order av Pilsudski-regeringen anklagad för högförräderi. P.P.S. (Polens socialdemokratiska parti) bör ansvaret för denna häktning. Samma P.P.S. försvarar de ryska socialrevolutionärerna.

Kamrat *Pruchniak* föreslog i P.P.P:s (Polens kommunistiska parti) namn att man borde vända sig till Vandervelde med fordran, att denne i *Dombal*processen skall verka för att försvarsadvokater från Kommunistiska Internationalen får tillträde. Vandervelde har ju erhållit tillträde som representant för Andra Internationalen till processen med socialrevolutionärerna.

Kamrat *Zinovjev* förklarade, att läget är klart, eftersom P.P.S. redan sedan år 1918 är en tvilling till S.R.-P. (Rysslands socialrevolutionära parti) och städse marscherat skuldra vid skuldra med socialrevolutionärerna. P.P.S. är i samma internationella läge som S.R. Det tillhör varken 2 eller 2½ Internationalen. Då det råder "demokrati" i Polen häktas där riksdagsmän och stryfes friheten. Vi har goda grunder att fordra tillträde för våra försvarare, och vi göra det bäst genom Vanderveldes förmedling. På kamrat *Zinovjev*s förslag beslöts enhälligt att giva saken i uppdrag åt kamraterna *Frossard* och *Pruchnia*.

Därefter fick *Radek* ordet för att redogöra för niomannakommissionens arbete och slutliga sprängning. Ett referat av hans tal följer i morgondagens nummer.

Stora och betydelsefulla frågor på dagordningen (forts)

II.

Kamrat Radeks rapport av niomannakommissionens sprängning

Radek började sitt anförande med att påvisa att händelserna från och med den 12 april, d.v.s. sedan början av de tre internationalernas konferens i Berlin erbjuder ett rikt politiskt material för våra erfarenheter av enhetsfrontens genomförande ”uppifrån”. Detta måste vi nu kritiskt granska.

Efter niomannakommissionens upplösning förde både 2 och 2 ½-Internationalen till torgspåståenden, att enhetsfronten från vår sida blott vore en manöver i samband med Genua-konferensen.

Radek bevisade dräpande att den historiska gången av vår kamp för enhetsfronten ger vid handen raka motsatsen. Redan i januari 1921 gick vi försöksvis, så att säga empiriskt, in på frågan om enhetsfronten genom ”det öppna brevets” taktik i Tyskland. På hösten 1921 blev enhetsfronten en praktisk uppgift för Kommunistiska Internationalen. Alltså förde vi långt innan någon kunde drömma om Genua-konferensen livliga diskussioner om enhetsfronten. – Berlinkonferensen var resultatet av vår taktik med enhetsfronten. Där framförde vi endast frågor, som var begripliga från 2 och 2½ internationalernas politiska ståndpunkt. Vad vi för närvarande behöver är inte en organisatorisk och andlig ening med dessa, utan ett politiskt block under konkreta betingelser för förverkligandet av klart bestämda krav, såsom frågan om lönedepressningarna och kapitalets offensiv mot 8-timmarsdagen; ävensom Sovjet-Rysslands läge, som på grund av den långvariga kampen mot alla kapitalistiska länder är försvagat. *Till och med Amsterdam-Internationalen har dock erkänt, att Sovjet-Rysslands störtande skulle betyda världsreaktionens seger.*

Efter att ha avslöjat manövern med inblandandet av georgiska och ukrainska frågorna i debatten om enhetsfronten och hava påvisat hur utsägligt svårt det hade varit att sätta sig vid samma bord som socialdemokraterna, tack vare vilka i detta nu fångelserna är överfyllda av våra kamrater, övergick Radek till betydelsen av våra eftergifter i saken mot socialrevolutionärerna, i synnerhet av löftet att dessa ej skulle behöva plikta med livet för sina förbrytelser. Han förklarade sig vara ense med Lenin att detta var ett högt pris.

Radek belyste med talrika exempel att Andra Internationalens ställning till enhetsfronten icke förändrats sedan förhandlingarnas början, något som däremot är fallet med 2½ Internationalen, vilken till att börja med var för enhetsfronten och övergick till lärdomarna av den första fasen i kampen för enhetsfronten. Han drog slutsatsen: Det är nödvändigt, att den Kommunistiska Internationalen själv bildar en sluten enhetsfront och hänvisade som stöd därför till våra partiförhållanden i Frankrike och Italien.

Sedan Radek betonat riktigheten av kommunisternas i Sachsen taktik att trots niomannakommissionens sprängning understödda arbetarregeringen resonerade han att Kommunistiska Internationalen kan var belåten med Berlinkonferensens resultat. Den har visat, att vi är för enhetsfronten, men nu ligger tyngdpunkten icke mer på världsarbetarkongressen, utan på konkreta aktioner i de olika länderna för frågor av livsintressen för proletariet.

Därefter övergick konferensen till att behandla enhetsfronten. Zinovjev inledde

Kamrat Zinovjevs tal om enhetsfronten

Zinovjev uppställde först frågan: Vad har vi egentligen vunnit under första akten av vår kamp för enhetsfronten? Den största vinsten består i att vi kommunister inte mer framstår för massorna som ”splittrare”. Det är visserligen en seger, vars frukter man inte omedelbart kan

se, vi t. ex. val. Vi har också gått från konferensen med en moralisk seger: Radeks tal var en sådan.

Tempot i vår kamp för enhetsfronten under första akten var törhända något för hastigt. Den berodde icke av oss allena, utan av historiens gång, men det är nödvändigt att vi inser det numera.

Niomannakommissionens sprängning kan väcka besvikelse endast hos de kamrater som ej förstår enhetsfronttaktiken dialektiskt. Vad är enhetsfronten? är frågan. Den är kampen för vinnandet av massorna åt kommunismen.

Formen skall förändra sig: vi hade en niomannakommissionen, kanhända måste vi göra försök i en annan form, men enhetsfrontens taktik som kamp om de massor, som ännu ej tillhöra kommunismen, skall fortsätta och i varje land ta särskilda former.

Efter att ha värdesatt den ryska förklaringen inför niomannakommissionen och hava konstaterat vår seger i 2 och 2 1/2 Internationalernas erkännande av kampen för 8-timmarsdagen, emedan en reformistisk kamp om detta krav är omöjlig under nu givna förhållanden, frågade Zinovjev: ”Nå, kamrater, hur skall det bli i fortsättningen? Skall vi kämpa vidare för enhetsfronten och vad det skall bli med den internationella mensjevismen?” — — — ”Jag är fast övertygad om, att 2 och 2 1/2 Internationalerna genom historiens gång ännu dussintals gånger genom massornas tryck skall bli tvingade att under denna period tala mycket bolsjevistiskt eller halv bolsjevistiskt.” — — — ”Enhetsfronten är utflödet av de givna kraftförhållandena mellan bourgeoisien och arbetarklassen.

Niomannakommissionen är visserligen krossad, men kapitalets angrepp fortfar: bourgeoisien har organiserat sig regelrätt, arbetarklassen måste alltså försvara sig — — — och på grund av dessa fakta måste och skall kampen för enhetsfronten gå vidare.

Delfordringarna är nu upptakten till massorna och även till enhetsfronten. Men mellan dessa med delkrav å ena sidan och diktaturen å andra sidan måste det finnas en förbindelselänk. Parollen om arbetarregering är en sådan. En annan dylik är parollen om kontroll över produktionen. Naturligtvis är denna taktik icke brukbar överallt.

”Även i Norge är partiets ställning den, att det har majoriteten av arbetarna bakom sig, visserligen icke majoriteten av arbetarklassen, men av de organiserade arbetarna och redan ur känslan därav har där utbildat sig en ideologi som denna: Vi har redan majoriteten. Vartill då enhetsfronten? Och inom partiet har en riktning framträtt, som mer eller mindre är emot enhetsfronten. Det norska partiet såsom parti har icke överkorsat aktionen. Vi kan inte göra samma anklagelse mot det som mot de franska kamraterna, det har inte uppträtt offentligt. — Fallet Lian är ett särskilt fall, jag tvingar det på tal endast för att informera kamraterna. Ja, inom det norska partiet förefinnes också en sådan stämning och det är den största villfarelsen som man kan hänge sig åt. De säger: Vi har ju i alla fall majoriteten. Vilken majoritet har ni? Har ni arbetarklassens flertal? Det har ni inte! Ni har majoriteten av avantgardet, men inte flertalet av arbetarklassen själv, och enhetsfronten är ett medel att vinna arbetarklassen. Det rör sig just nu inte om avantgardet, utan om de stora arbetarmassorna själva, och om ni har den, så är det blott för att avlämna sin röstsedel, men inte för att kämpa för kommunismen, I ännu högre grad är denna åskådning hos fransmännen ett misstag. Dessa säger också: vi har majoriteten. Nå, vilken majoritet har ni? Det är inte bevisat, att ni har ens majoriteten av det politiska avantgardet; då vore det omöjligt att uppleva det sorgliga skådespelet, att de vulgäraste anarkister, scheidemännens tvillingbröder, skulle ha majoriteten i de revolutionära fackföreningarna. Nå, hur kommer det sig? Ni har majoriteten av arbetarklassen och likväl befinner sig de revolutionära fackföreningarna i händerna på den sortens herrskap? Kamrat Frossard lovade, att det skall bli annorlunda efter Saint Etienne. Även jag hoppas och önskar att vi hade detta flertal. Det är för närvarande blott en önskan och intet faktum. Ett ryskt

ordspråk säger, att man skall räkna kycklingarna först när hösten är slut, nämligen då när de verkligen finns. Alltså vi skall avvakta tills dessa syndikalistiska kycklingar springer runt omkring Frossard. Kamrater, det finnes ännu ett annat bevis mot våra kamrater. Det har visat sig att i Frankrike det reformistiska partiet Renaudel i landets nordliga delar erhöll fler röster än vi vid de sista valen till generalrådet. Och sedan kommer man och säger, att man har majoriteten. Det är en optisk villa av våra franska kamrater. Enhetsfronten är till blott för ernåendet av arbetarmassornas verkliga majoritet.

Zinovjev tog därefter det italienska partiets åtgärder med anledning av enhetsfronten till utgångspunkt för en harmsen varning för avkall på den disciplin, som alltid varit Kommunistiska Internationalens stolthet.

Därefter fastslog Zinovjev ännu en gång att kampen för enhetsfronten visst inte vore slut. Den är blott i början. Vi måste eventuellt en mängd år framåt använda oss av denna taktik, tills vi vinner majoriteten av arbetarklassen.

Vad vi, hittills har haft var blott ett litet företal. Inträdet i den verkliga kampen för enhetsfronten skall nu först äga rum i fabriker och verkstäder, där massorna befinner sig. Efter ytterligare några ord om nödvändigheten av inre sammanhållning inom vår international slöt Zinovjev: "Vår paroll måste nu vara; genom Kommunistiska Internationalens enhetsfront till arbetarklassens enhetsfront, och genom denna till seger över socialpatrioterna och därmed till segern över bourgeoisien."

Efter Zinovjevs tal avslöts konferensens första sammanträde.

[FDP 21/6-22]

Läget i de tjeckoslovakiska och franska partierna

III.

Tjeckoslovakiets kommunistiska parti och dess närmaste uppgifter

Kamrat Jileks rapport

Vid andra sammanträdet förelåg först till behandling "läget inom tjeckoslovakiska partiet".

Kamrat Bohumil Jilek redogjorde för partiets utveckling och nuvarande ställning.

Det unga kommunistiska partiet utsattes sommaren 1920 för ett fälttåg från regeringen efter påskyndan av högra flygeln i det tjeckiska socialdemokratiska partiet. Attacken började med en stormning av partibyggnaden i Prag. Arbetarna svarade därpå med en proteststrejk, som undertrycktes o strömmar av blod. 7 döda, över 5000 häktade – av vilka 3000 måste tillbringa sammanlagt 152 år och 52 dagar i undersökningsfängelse; med 754 kamrater väcktes åtal; 432 blev frikända, de övriga 322 dömdes till sammanlagt 245 års fängelse.

Partiet befinner sig för närvarande i gryningen till en stor politisk kamp. I juli äger kommunalvalen rum då socialpatrioterna med socialdemokraterna i spetsen befaras att fullständigt falla igenom, ty de inser klart att massor av väljare står på kommunisternas sida. Med initiativ från detta håll har regeringen förelagt parlamentet ett lagförslag, enligt vilket valen skulle uppskjutas ett år.

Men partiet har beslutat, att alla dess kommunal- och stadsfullmäktige skall *nedlägga sina mandat den 18 juni*, för att på detta sätt tvinga regeringen till nyval.

Kamrat Jilek berörde därefter metallarbetarnas kamp och lämnade uppgifter om kommunisternas sympatier och inflytande hos de fackliga landsorganisationerna. Han betonade arbetarmassornas kamplust och uppoffringsförmåga och uttalade som sin åsikt, att

partiet ännu ej har det inflytande på arbetarmassorna som motsvarar dess styrka. Det saknas en fast kommunistisk kärna, som skall vara hävstången i partiarbetet.

Kamrat Šmerals motreferat.

Kamrat Šmeral fastslog att kamrat Jilek talat å partioppositionens vägnar och bestred dennes påståenden om partiets inflytande på arbetarna och om partiets inre förhållanden. Alla de tre riktningarna, förbundna med namnen *Šmeral*, *Muna*, *Zapotoski*, som förefunnos vid tiden för III. kongressen, har nu enat sig. Vi har emellertid överskattat våra framgångar och har dessutom under det första halvåret ej bedrivit det organisatoriska arbetet tillräckligt energiskt. Men vi för en aktiv politik, deltar i alla strejker. Vid valen i fackföreningscentralen *har vi fått 40 procent av alla röster*. Kamrat Šmeral kunde ej förstå på vilken grund Jileks ”vänster”-opposition kunde bygga.

Talaren belyste därefter fackföreningsrörelsens tillväxt. Före kriget 200 000 medlemmar, nu 800 000. Av dessa är 600 000 på grund av den långsamma utvecklingen av revolutionen i Europa tämligen indifferent, men de upptar gärna våra mot fackföreningsbyråkraternas riktade förslag.

I förhållande till landets storlek och kraften hos vår bourgeoisie är vårt parti mycket starkt, fortsatte kamrat Šmeral, och påvisade i samband därmed att Tjecko-Slovakiens industri kan producera fabrikat för 70 milj. människor, men landet har blott 14 milj. invånare. Den tyska bourgeoisien förfogar över 70 proc. av landet samtliga kapital. Men makten ligger i händerna på den tjeckiska bourgeoisien.

För att kunna existera vidare, måste den tjeckoslovakiska staten förfoga över en viss militär makt; och det gör den tack vare fransk hjälp. Denna hjälp drar emellertid med sig en *antirysk politik* och den antiryska politiken betyder den tjeckoslovakiska statens undergång av nationalekonomiska orsaker. På grund av dessa kaotiska förhållanden skulle t.o.m. de mot oss fientliga elementen ej ha något emot bildandet av en arbetarregering.

Som sista man talade slutligen den tjeckoslovakiske kamraten Kreibich. Hans tal var ett klarläggande av partioppositionens uppkomst och ett sakligt bemötande av densamma. Dess oppositionella ståndpunkt kommer alls ej till uttryck i principiella frågor, utan dess opposition utmärker sig till *sabotage av partiarbetet*. För partiets återställande behöver vi blott inkallandet av partikongressen, som skall välja den nya centralkommittén för partiet.

Konferensen övergick sedan efter att ha åhört en rapport om den internationella ungdomskonferensen i mars till vilken vi återkomma, till att behandla det kommunistiska partiets i Frankrike läge.

Rapport av kamrat Frossard, partiets generalsekreterare

Kamrat Frossard erkände, att det förefinnes en viss kris i partiets förhållande till Kommunistiska Internationalen. Det består ett visst misstroende från Kommunistiska Internationalens sida, emedan det franska partiet i genomförandet av de taktiska uppgifterna går något för långsamt tillväga. Det vore därför nödvändigt att ömsesidigt tala fullkomligt uppriktig. Framför allt vore det emellertid nödvändigt att anföra några objektiva fakta om läget i det franska partiet.

Vid tiden för partikongressen i Marseille räknade partiet 120 000 betalande medlemmar. När det var som bäst, under Jaurés tid, hade det gamla socialistiska partiet ej mer än 90 000 medlemmar.

Men i mars d.å. har medlemsantalet sjunkit till 60 000. Vilka är orsakerna därtill? De är flera. Anslutningen till Kommunistiska Internationalen följde huvudsakligen ur begeistringen för den ryska revolutionen. Men när den måste göra koncessioner och räkna med realiteter,

förlorade denna "revolutionära mysticism" sin mark hos oss. Splittringen i fackföreningarna har också kostat oss många goda kamrater. Den inre oenigheten, som konstaterades i Marseille, liksom fördublandet av partiavgiften har också gjort sitt till. Trots detta har partiets medlemsiffra i maj stigit till 80 000.

Kantonalvalen förtjäna särskild uppmärksamhet. I 2 500 kantoner har partiet uppställt 400 kandidater, det har fått 400 000 röster och erhållit 30 platser i generalråden och 40 i municipalråden.

Men valresultaten har bedragit oss. Vi gör framsteg på landet och förlorar i städerna. I viktigare industriella provinser visade sig socialisterna starkare än vi (110 000 mot 60 000). Tanken på ett vänsterblock är mycket farlig. För övrigt kommer socialisterna av all sannolikhet att döma, att delta i en vänsterblockregering och därigenom diskreditera sig hos arbetarna. Man måste också lägga märke till att inga val ägt rum i Paris, där vi är starka.

Vårt delvisa misslyckande i de nordliga städerna är ett direkt resultat av splittringen i fackföreningarna. Framgången hos bönderna betingas av vår systematiska verksamhet på landet. Landsbygden är i grund och botten antimilitaristisk, den genomlever nu efter en kort period av konstlat välstånd svåra tider. I allmänhet har socialisterna icke utvecklat sådan verksamhet som vi. De har i hög grad att tacka vänsterblocken för sin framgång.

Organisationernas, Seine och Oise, Seine och Marne, Loire o.s.v., läge är glänsande. Man kan för framtiden vänta stärkandet av alla våra organisationer. Man måste ta kantonalvalens lärdomar i beaktande. Vi måste tillstå att vi på några orter underskattat socialisternas inflytande. Men i allmänhet är det kommunistiska partiet det bäst organiserade och starkaste partiet i Frankrike.

Centralkommittén har gjort alla ansträngningar för att genomföra Kommunistiska Internationals exekutiva beslut. Frossard skildrade därefter förloppet av fallet Fabre och återinträdet av de centralkommittémedlemmar, som demissionerade på kongressen i Marseille.

[FDP 22/6-22]

Fortsättning på debatten om läget i det franska partiet

IV.

Tyvär måste vi i gårdagens nummer avbryta referatet mitt i partisekreteraren Frossards stora tal. Här nedan följer nu fortsättningen och slutet samt början på debatten.

Frossard fortsatte:

I ledningen av de viktigaste fackföreningarna står nu kommunister. Så till exempel vid järnvägarna (70 000 medlemmar), textilarbetarna (85 000), gruvarbetarna (35 000), kemiska arbetarna, post- och telegrafarbetarna o.s.v. Av 80 provinsialförbund står 50 under ledning av kommunister. Vår avskilda fackföreningsfederation existerar blott sedan ett halvt år tillbaka. Vi har gjort alla ansträngningar, men det har ej lyckats oss att ställa den på basis av våra grundprinciper i stället för på den revolutionära syndikalismens och anarkismens. Kongressen i S:t Etienne skall ge denna konfederation ett nytt utseende. Frågan om anslutningen till Röda Fackföreningsinternationalen kommer att uppställas. Partiets centralkommitté föreslår anslutning utan villkor, en resolution mot en organisk förbindelse med den Kommunistiska Internationalen kommer sannolikt att antagas.

Vad enhetsfronten beträffar så var majoriteten av partiet däremot. Det är förklarligt därigenom, att det i följd av de allmänna svårigheterna inom partiet självt var oförberett för den nya enhetsfronttaktiken. Dessutom har splittringen av fackföreningarna ställt oss inför

frågan, om vi vill enhetsfront med dessa, med vilka vi bröt i går eller med de revolutionära arbetarna. Vi har valt det sista. Med hänsyn till den otillräckliga förberedelsen har partiet undvikit att brådstörtat använda enhetsfrontens taktik och yttrat vissa farhågor om dess politiska utnyttjande. Frågan om enhetsfronten har emellertid ställts på dagordningen för nästa partikongress, som skall kontrollera de föregående besluten.

Partiet erkänner enhetsfrontens revolutionära betydelse, men ber Kommunistiska Internationalen att tillåta att det självt utarbetar de praktiska formerna för användandet. Man måste skilja frågan om principen från det nuvarande ögonblickets fråga. I varje fall kommer partiet att underkasta sig Kommunistiska Internationals beslut och skall understödja dess auktoritet i sin praktiska verksamhet. Partiet är ännu icke tillräckligt konsoliderat, det har ännu ej övervunnit alla socialdemokratiska traditioner, det har blott amputerat de mest förgiftade socialpatriotiska lemmarna. Det är ännu ej nog skolat för kampen, men det utvecklar sig så småningom. Partikongresserna i Tours och Marseille har gjort början. Nästa partikongress skall utarbeta ett exakt politiskt program och en statut och en fast plan för arbetet i fackföreningarna.

Kamrat Souvarines motreferat

Partiet befinner sig i en svår kris, emedan det icke har uppfyllt de förpliktelser, som det tog på sig i Tours, när det kommunistiska partiet grundades. Partiet har icke deltagit i den dagliga kampen i tillräcklig utsträckning. Det har brutit med bourgeoisien, men ej med den borgerliga psykologien. Partiet sysselsätter sig blott med propaganda, mötesverksamhet, utgivandet av tidningar, men det för ingen kamp. Till sin organisatoriska byggnad skiljer sig partiet nästan alls inte från det tidigare socialistiska partiet. För fackföreningarna har partiet inga fast direktiv, varje kommunist gör vad han vill. Vi ser ofta kommunister i spetsen för fackföreningar, men inom fackföreningarna är intet att spåra av kommunistisk anda. Kamrat Souvarine delar inte kamrat Frossards optimism, emedan fackföreningarna ej har någon förbindelse med de enskilda fabrikerna, företagen och verkstäderna. Talaren konstaterade bristen på disciplin inom partiet. Partiet förhåller sig likgiltigt till den ekonomiska kampen och överlåter den uteslutande åt fackföreningarna; deltagande i den alldagliga kampen håller det för reformistiskt. De aktuella frågorna beröras ej i pressen, så skapas jordmån för demagogi och anarkism. De ledande kretsarna i partiet intresserar sig mer för den inrepolitiska jämviktspolitiken än för kommunismens politik. Kamrat Souvarine visade på den svävande och obestämda karaktären hos en rad artiklar. Några kamraters utträde ur centralkommittén på partikongressen i Marseille var en viss form för protest mot de ledande partiorganens hållning. Tillvaron av fraktioner är omöjlig inom partiet, men måste likväl konstatera förhandenvarandet av tre riktningar, en höger, en vänster och en center. Ett nytt Tours är nödvändigt, det är av nöden att tillgripa bestämda åtgärder för att göra sig av med de demagogiska och oansvariga elementen och att skjuta reformisterna åt sidan. Det är nödvändigt att sammansluta alla de allvarliga element, som kamrat Frossard talar om. Kamrat Souvarine gjorde inga konkreta förslag och anhöll, att frågan måtte överlämnas till kommissionen.

Efter Souvarines redogörelse följde ett längre kritiskt tal av Trotskij, som vi här ge ett kortfattat referat av.

Kamrat Trotskijs tal

Av kamrat Frossards skickligt uppbyggda referat och av kamrat Souvarines enligt den förras önskan fullkomligt motsatta korreferat framgår med lika stor tydlighet, att det franska partiet befinner sig i ett ytterst svårt läge. Förr på de internationella socialistiska kongresserna har partirepresentanterna skildrat allting gynnsamt och endast snuddat vid de negativa sidorna. Nu på Kommunistiska Internationals kongresser och konferenser ger vi en bild av verkligheten,

vi måste skildra den sådan den är. Det är nödvändigt att anta ett absolut bestämt beslut över det franska partiets läge och skaffa konflikten med Kommunistiska Internationalen ur världen. De franska partirepresentanterna har på sin tid åt det utvidgade exekutivsammanträdet i februari d. å. gett högtidliga löften ifråga om enhetsfronten, men de har inte hållit dem. Detta är inget enstaka fall och ingen tillfällighet. Denna företeelse är djupt rotad i utvecklingen av den kommunistiska rörelsen i Frankrike.

Partiets press talar inte kommunismens språk, har överhuvud ingen bestämd linje och ännu mindre en kommunistisk. I partiets centralkommitté har vi tre à fyra olika tendenser. I de viktigaste frågorna får man överhuvudtaget inte höra partiets röst. Partiets organisation är någonting ytterst sällsamt och brokigt sammangyttrat. Inom partiet gör var och en vad han behagar. Seinefederationen är fullkomligt autonom. Kamrat Sellier tror, att det bara finns enstaka fel och överdrifter. Nej, kamrater, man måste ändra om hela riktningen. Kamrat Renault, densamme som i franska partiets namn deltog i utvidgade exekutivens förra sammanträde och högtidligen förpliktade sig att genomföra dess beslut, skriver i dag i partiets centralorgan en artikel med rubrik: ”Mot den revolutionära avväpningen genom enhetsfronten”. Bölden måste brista, säger Renault. Man måste en gång för alla likvidera denna smärtsamma fråga, öppet och offentligt likvidera den! Mycket bra, kamrat Renault. Och vi kommer att få se, vem som därvid kommer att skrika och vem som får känna smärtorna! Bölden är alldeles icke så obetydligt, som kamrat Rappoport tror. Fabres uteslutande är det enda, vari partiet underkastat sig Kommunistiska Internationalen. Men när de uteslöt honom, började genast de franska kamraterna att skriva emot denna uteslutning. Om det är så obetydligt, som kamrat Rappoport tror, varför bringar ni då inte Kommunistiska Internationalen detta obetydliga offer? ”Ni skjuter på myggor” – skriver kamrat Rappoport – ”men den opportunistiska myggan Fabres död kommer bara att vara till nytta för opportunismens elefanter”.

Värde kamrat Rappoport! Vilka är dessa elefanter? Var god och nämn dem! Jag ger er en tid av två minuter. (Kamrat Rappoport: Jag har begärt ordet och kommer att i debatten ingå på vårt partis olika riktningar. Att göra det på två minuter anser jag inte ändamålsenligt.) Min politiska erfarenhet säger mig, att det är svårare att överfalla en konkret mygga än en elefant, som lär komma från något avlägset land. Medlemmarna i partiets C.K., Verfeuil, Méric m.fl. skriver efter Fabres uteslutning fortfarande i hans tidning. De är dock inga myggor. Ni räknar dock med dem. Om allt detta är en mygga, så förlorar vi varje måttstock, varje politiskt kriterium! Ännu i slutet av maj skriver Verfeuil i ”Journal du Peuple”: ”Frossard är den förste som vågat ställa frågan om de sociala krafternas omgruppering i enlighet med Tours.” Vad Frossard beträffar, så stämmer detta f.ö. inte. Men vad betyder det? Att Verfeuil är för ett enande med den gamla socialdemokratin, som vi brutet med på partikongressen i Tours, hur kommer arbetarna att fatta det?

Det är fullkomligt förgäves, att vi i ”L’Humanité” söker en vederläggning av dessa dumheter. Vilken förvirring i partikamraternas hjärnor måste inte liknande utfall av C.K.:s medlemmar orsaka!

En ärlig och övertygad arbetare kommer inte att tro det, men han kan inte bevisa motsatsen emedan ”L’Humanité” tiger. Detta fall är karaktäristiskt för läget inom franska partiet.

Kamrat Renaud Jean, som huvudsakligen är verksam bland bönder, skriver, att enhetsfronten för oss är oantaglig, emedan kampen för åttatimmarsdag och emot arbetarlönernas sänkande inte intresserar bönderna. Med honom instämmer en annan ung kamrat, Auclair, som i följd av sin ungdom uttalar sig fullt öppet. Fyra sjundedelar av Frankrikes befolkning är – säger han – bönder, vi måste framför allt hålla sikte på dem. Proletariatets s.k. alldagliga fordringar vore blott reformism. Men kamrater! Detta är dock socialrevolutionärernas teori av renaste

vatten. Det är en mycket farlig riktning. Vi får inte glömma att de franska bönderna är agrariska småborgare, ofta deklasserade och utfattiga, men att de i allmänhet endast genom proletariatet kan dras in i den sociala revolutionen, att den endast kan följa proletariatet. Den teori, som så oförsiktigt uttalas av Auclair, förråder proletariatet. Orden: ”för den integrala (hela) revolutionen måste man i förväg erövra bönderna” – är blott en revolutionär fras. Och faktiskt har resultatet av de senaste kantonvalen visat, att vi förlorar arbetarröster och vinner bonderöster. Det är ett mycket farligt symptom. Fastän exekutivens beslut över enhetsfronten antogs efter en gemensam rådplägning med franska delegationen, för Méric i ”L’Humanité” en kampanj med den andemeningen, att exekutiven vore dåligt informerad om de franska angelägenheterna. Zinovjev och Trotskij vore för mycket sysselsatt med andra frågor och läte sig nöja med urklipp och citat, med enstaka utdrag ur franska kamraters artiklar. Och Auclair uttrycker sig ännu bestämdare: Exekutivens information grundar sig på skvaller! Kamrater! I detta fall kan jag endast beundra de franska arbetarnas tålamod. Mina franska vänner, jag ber få tala om för er, att man bedrar er. Vi läser den franska pressen fullständigt, t.o.m. fast vi befarar att inte finna något innehåll i den vilket ofta är fallet med Mérics artiklar.

Ni kommer att säga, att tidningen inte på nöjaktigt sätt ger uttryck åt det verkliga livet. (Sellier nickar instämmande.) Men vi känner den franska rörelsen även av egen erfarenhet och kan med hjälp av tidningsartiklarna rekonstruera den framför oss, liksom Cuvier med ledning av en benknota kunde beskriva hela djuret. Och om er kommunistiska press ger en dålig bild av verkligheten, så är även det karaktäristiskt. F.ö. står också partiets centralkommittés berättelser till vårt förfogande; vi har till Frankrike skickat kamraterna Humbert Droz, Bordiga och Valecki, här har vi representanter för det franska partiet.

Det är på tiden, att denna propaganda mot Moskva upphör, det är på tiden att upphöra med vilseledandet av arbetarna. Man måste återställa Kommunistiska Internationalens auktoritet i enlighet med dess stora betydelse.

Kamrat Trotskij citerar en artikel ur den av kamrat Renoult redigerade ”Internationale”, vari hänvisas på att även de ryska kamraterna begått fel i sin regeringsverksamhet. Kamrat Trotskij medger att sovjetregeringen begått vissa fel. Han skulle gärna vilja nedskryta dessa fel såsom lärospån för andra länders proletariat. Det förefunnes dock en skillnad mellan ett parti, som alltigenom är kommunistiskt, som först har börjat med att bygga upp den proletära staten, och det franska partiet.

Och vi har erkänt våra fel, medan kamrat Rappoport och andras fel just består i att de icke lägger märke till de gjorda felen.

Kamrat Trotskij hänvisar på tillvaron av tre riktningar inom franska partiet; en som helt och hållet förkastar enhetsfrontens taktik, en som instämmer med den och däremellan en centrisk grupp. Motståndare till enhetsfronten har påstått, att det inte är nödvändigt att räkna med Longuetisterna, emedan dessa inte skulle ha någon bakom sig. Men enhetsfronten får inte konstrueras schablonmässigt efter antalet organiserade arbetare: den är avantgardet, den aktiva armén, fast även reserverna är viktiga, dessa oupplysta massor, för vilka Longuetisternas dumheter är tillgängligare och lättfattligare än våra klara linjer. Därför får man inte avböja enhetsfronten, i det man åberopar sig på, att vi även utan vidare har majoriteten av organiserade arbetare bakom oss. Kamrat Renoult förklarade vid utvidgade exekutivens sista sammanträde, att han såsom ”revolutionens disciplinerade soldat” skulle underkasta sig exekutivens beslut. Men nu citerar han nästan dagligen i ”L’Humanité” ur Fabres tidning artiklar mot enhetsfronten och kallar deras författare fortfarande kamrater. Jag måste tillstå, disciplinen är en svår sak, men endast då, när ingen inre överensstämmelser är förhanden.

I frågan om Berlinkonferensen var partiet emot att sända kamrat Frossard till Berlin och har endast "undantagsvis" instämt däri. Kamrat Renoult har t.o.m. i detta fall protesterat emot sändandet av kamrat Frossard. I frågan om enhetsfronten har man bemödat sig att vid möten höja högljudda proteser mot enhetsfronten, i det man framställer den såsom förening med Vandervelde och konsorter. I det franska partiet finns det en bestämd "anti-Moskva"-linje. Man beskyller oss för att ändra linjer alltför abrupt och hastigt. Därigenom söker man förklara det franska partiets stannande i växten. I verkligheten är just motsatsen det riktiga. Just detta stannande i växten – och inte bara franska partiets – har föranlett Kommunistiska Internationalen att övergå till enhetsfrontens taktik. Man kan också få höra argument som: Er republik är ju ändå federativ. Varför kan då inte vi hålla fast vid federativa grundsatser? Men se bara, kamrater, hur det franska partiets grundsatser ser ut! Seinefederationen består av nära hundra distrikt, av vilka vart och ett representeras av ett ombud, oberoende av dess styrka och oberoende av om det är pariser- eller landsortsdistrikt, Det är fullkomligt kaos. Ingen bestämd riktning finnes, ingen enhetlig linje, allt går krokigt och vint. Ja, vi har gett koncessioner åt den småborgerliga psykologin och dess fördomar.

Ukraina, Georgien, Aserbeidschan är stater, som är helt och hållet oavhängiga av oss, men kommunismen är där överallt en och samma, den är centraliserad. Ni vill federalisera partiet! De franska kamraterna talar om för oss, att de är "emot enhetsfronten, men för råden". Men, kamrater! I början var vi, de ryska bolsjevikerna, bara en obetydlig minoritet i råden och mensjevikerna och socialrevolutionärerna hade ledningen. Vi var i råden en liten grupp, stark genom vår övertygelse, och vi bemödade oss att erövra dem inifrån. Råden var enhetsfrontens mest adekvata (passande) form, de begärdes av massan, och vi har gått in därpå. "Vi är i samma läge som ryssarna 1905 och 1917", säger oss de franska kamraterna. Men var är ni då? I året 1905 eller 1917? Ni är mitt emellan, och förr eller senare blir ni tvungna att komma fram till enhetsfronten. Men är det inte bättre att vara dess medvetna härold än att nå den rent mekaniskt? Man kan inte kompromettera rådsidéen värre än de franska kamraterna gör genom sin argumentation. "L'Humanité" och övriga värmer upp traditionen från Jaurés, som drog en gräns mellan partiet och fackföreningarna. Partiet slöt en valkompromiss med socialpatrioterna och i fackföreningarna fann arbetarklassens revolutionära och anarkiserade element sin plats. Denna geniala arbetsprestation är oantagbar för oss kommunister, vi är över allt oss själva, ingenstades glömmet vi vårt baner, vare sig i politik, i företag eller i fackföreningar. Med det nuvarande läget i Frankrike består den allvarligaste faran, att i stället för att kommunisterna i fackföreningarna inifrån erövrar dessa, kommer fackföreningarna i själva verket att erövra partiet. Vid inträdet i fackföreningarna händer det ofta, att kommunistiska kamrater kastar bort sina partimedlemskort. 26 juni äger fackföreningskongressen i S:t Etienne rum. Det är nödvändigt att registrera fackföreningarnas kommunistiska medlemmar, sammankalla dem till en provisorisk överläggning och förelägga dem våra kommunistiska direktiv. Vem helst av dem som inte instämmer däri, måste ovillkorligen uteslutas. Säg, franska kamrater, instämmer ni däri? Den politiska utvecklingen i det nuvarande Frankrike går i riktning mot vänsterblocket. Arbetarmassan har tagits ur sin villfarelse. Man har bedragit den alltför ofta, och i den franska arbetarens revolutionära eld finns det skeptisk aska. Gentemot vänsterblockets idé, arbetarregeringens idé kan elda syndikalisterna och anarkisterna, Det franska partiet utarbetar sitt program till nästa partikongress. Det är nödvändigt att exekutiven tillsammans med franska delegationen bestämmer partiets direktiv; det är nödvändigt, att partiet på det bestämdaste fördömer pacifism, centrism och reformism inom sina led; det är nödvändigt att skapa sådana partistadgar, som gör det möjligt för C.K. att leda partiet; det är nödvändigt att artiklarna kommer in utan underskrift och med redaktionens ansvar. Om Kommunistiska Internationalen i den närmaste framtiden nödgas välja mellan höger och vänster inom franska partiet (centrumtendensen ska snart försvinna, hoppas vi), så kommer den att välja vänster. På

italienska partiets kongress i Livorno har även den vänstra riktningen avskilt sig, och Kommunistiska Internationalen har gått med den, oaktat den till antalet var svagare. Kommunistiska Internationalen vill rikta de franska kamraternas uppmärksamhet på denna italienska erfarenhet. Kommunistiska Internationalens uppgift är just nu så att säga fördela resultaten av sina internationella erfarenheter.

Talaren slutade med den förklaringen, att han ännu helt nyligen betraktat läget i Frankrike optimistiskt, men hans optimism nu började mer och mer försvinna och att orsaken därtill vore det franska partiets taktik.

Efter Trotskijs tal hade ytterligare ett par delegater intressanta inlägg i debatten.

Till dessa och till diskussionen om det *norska arbetarpartiets ställning* kommer vi i morgondagens nummer.

[FDP 23/6-22]

Slutet på debatten om läget i det franska partiet

Kamrat Bordigas tal

Vid det fortsatte sammanträdet diskuterades rapporten om Frankrikes kom. parti. Första talare var kamrat *Bordiga*, Italien, som fastslog, att diskussionen hade ådagalagt det svåra läget inom Frankrikes K.P. Synnerligen brännande vore fackföreningsfrågan. Partiet har ingen plan för arbetet inom fackföreningarna och har ännu ej börjat organiserandet av celler inom dessa. I det franska partiet har man ingen klar föreställning om sammanhanget mellan de alldagliga kraven och slutmålet.

Det franska partiet måste taga initiativet i fackföreningarna i sina händer, ändra sina stadgar och skapa sig möjlighet att utan särskilda formaliteter jutesluta ovärdiga kamrater. I fråga om enhetsfronten anmärkte talaren, att partiet ej för någon ekonomiskt kamp, eftersom det ej har tillräckligt understöd i fackföreningarna. Kamrat *Bordiga* förklarade sig ense med kamrat *Trotsky* däri, att det vore nödvändigt, att uppträda i fackföreningarna på samlad front för att gentemot anarkisterna i fackföreningarna ställa det egna kommunistiska programmet.

Kamrat Kreibichs tal.

Kamrat *Kreibich* (Tjeckoslovakiet) betonade framför allt betydelsen av disciplinen inom varje parti. Alla partier har att genomgå kriser i den ena eller andra formen.

Krisen inom franska partiet har en särskild betydelse för Tjeckoslovakiet och lilla ententen, på grund av den politiska förbindelsen mellan dessa länder och Frankrike.

I Tjeckoslovakiet finns även en grupp intellektuella, som sympatiserar med Sovjet-Ryssland och understödjer oss; men där låter man dem inte komma till ledande poster inom parti och press, utan överlåter till dem att arbeta bland bourgeoisin och desorganisera den. Talaren anförde därefter lärrika exempel beträffande det tjeckoslovakiska partiets inflytande i fackföreningarna.

Kamrat *Kreibich* berörde därefter frågan om enhetsfronten i Frankrike och menade att man där sysslade för litet med de ekonomiska problemen och med klarläggandet av skillnaden mellan den nuvarande i sina grundvalar skakade världshushållningen och tiden före kriget.

Rappoport: Internationalen måste hjälpa det franska partiet.

Kamrat *Rappoport* (Frankrike) karaktäriserade utvecklandet av tendenserna inom det franska partiet och trodde, att betydelsen av den av kamrat *Trotsky* citerade artikeln blev överdriven; "Journal de Peuple", Fabres tidning, läses mycket litet av de franska kamraterna.

Rappoport betecknade läget i Frankrike såsom delikat (delicate), men anmärkte samtidigt, att partiet ännu icke fullkomligt hade befriat sig från den småborgerliga ideologin och att Kommunistiska Internationalen måste hjälpa det franska partiet. Talaren framhävde svagheten i det organisatoriska inflytandet i fackföreningarna, där anarkisterna, som för kampanj även mot kommunisterna har nästlat in sig. Kamrat Rappoport var ej överens med kamrat Frossard i värdesättandet av valen i Nord-Frankrike. Slutligen manade talaren ännu en gång till försiktighet för att ej stöta bort massorna. Han hölle enhetsfronttaktiken för fullkomligt riktig.

Vad ”elefanterna” beträffar (se kamrat Trotskij's tal), förklarade kamrat Rappoport skämtsamt, att de redan sprungit sin kos.

Kamrat Zetkin's tal.

Kamrat Klara Zetkin (Tyskland) kunde ej instämma varken i Frossards optimistiska uppfattning eller Souvarines pessimistiska karaktäristisk och avvisade Rappoport's skämtsamt ytliga framställning som ej motsvarade lägets allvar. Kamrat Zetkin förklarade, att det franska partiet under massornas tryck hade kommit till Kommunistiska Internationalen i Tours, men med ett tungt småborgerligt arv. Partiet utgör en valmekanism, som bedriver röstafänge för proletariatet, under det att ett kommunistiskt parti huvudsakligen måste befatta sig med väckandet av den revolutionära viljan hos proletariatet. Talarinnan berömde partiets arbete på landsbygden, men uppmärksammade på, att den antimilitaristiska stämningen på landet blott är en stödjepunkt i verksamheten, men intet slutmål. Sämsta intrycket gör det franska partiets ställning till enhetsfronten. Naturligtvis genomför vi massornas enhetsfront utan ledarna, men enhetsfronten innebär inte, att blanda ihop alla organisationer som sallad. Enhetsfrontens taktik är född nere i massorna. De franska kamraterna måste energiskt reparera det försummade. Cellbildandet i fackföreningarna måste genomföras effektivt. Det politiska läget fordrar ej diskussion, utan aktion, partiet i Frankrike måste inta en mera bestämd hållning. Synnerligen viktig är partiets kontroll av pressen. Pressen lider av allt för mycket ”journalism”, den sysselsätter sig icke tillräckligt med politik och har ingen fastslagen kommunistisk linje.

Trotskij karaktäriserar läget i franska partiet

Därefter fick Trotskij ordet:

I våra diskussioner har stadiet av det förgångna lämnats alltför stort utrymme. Vi måste besluta om hur läget skall ändras. Det är falskt att tillskriva de småborgerliga traditionerna allt. Kamrat Trotskij erinrade om, att det franska proletariatets föregående ej gäve rätt till sådant tal. Under den första Internationens tid har det franska proletariatet skrivit ett av de ärorikaste bladen i historiens bok – pariskommunen. Under andra Internationals tid var det franska socialistiska partiet ett opportunistiskt parti som de andra blott med den skillnaden, att det i Frankrike ej användes någon marxistisk fraseologi. Varför skulle ej Frankrikes Kommunistiska Parti i framtiden spela en stor roll? Av de historiska erfarenheterna att döma kan man vänta sig en gynnsam framtid. Kamrat Rappoport har förklarat, att fyra sjundedelar av befolkningen är bönder och att vi måste räkna därmed. Men det handlar ej om antalet utan om koncentrationen av proletariatet och fastheten av dess parti. Arbetarepartiet måste vara ett subjekt och en skapare, men inte objekt. Det franska partiet besitter alla förutsättningar för att bli ett bra parti. Om en eller annan ledare är till hinder måste man finna andra. Särskilt måste beaktas, att mer arbetare kommer i spetsen.

I franska partiets fackföreningsfråga, ansåg kamrat Trotskij huvudsaken vara, att kommunisterna i fackföreningarna är verkliga kommunister och arbetar där ständigt. Konkret önskar vi, att de kommunistiska fackföreningsmännen anordnar en förberedande konferens före kongressen i S.t Etienne och klart bestämmer sin taktik.

Kamrat Trotskij förmodade, att splittringen i fackföreningarna delvis berodde därpå, att arbetarna i fackföreningarna ser ett verktyg för revolutionen och därför vill skilja sig från Jouhaux och de andra reformisterna.

Kamrat Trotskij övergick därefter till frågan om Seine-federationen. Detta vore ej en obetydlig detaljfråga, ty i Frankrike vore en revolution utan Paris, utan Seine, omöjlig. Men den federativa princip efter vilken Seine-federationen är uppbyggd har visat att en centraliserad ledning är nödvändig. Vi måste här grundligt bedöma och diskutera läget, men inte som skolmästare, utan som vänner och rådgivare.

Kamrat Frossards tal.

Efter polemiker mot Rappoport och Souvarine vände sig kamrat Frossard mot kamrat Trotskij beträffande vänsterblocket, och förfäktade att vänsterblocket vid valen kommer att bli regeringsblock, vilket obetingat ligger i kommunisternas intresse, emedan detta hastigare kommer att kompromettera socialisterna. Vad enhetsfronten beträffar, så skall den komma av sig själv. Talaren berörde därefter fackföreningssplittringen och uteslutningsförfarandet ur partiet.

Kamrat Frossard ansåg, att den förhandenvarande krisen inom partiet är en uppväxtkris, ur vilken partiet skall framgå ännu starkare. Han förpliktigade sig att övertaga ansvaret för uppfyllandet av de givna löften. Han trodde, att arbetare ur fackföreningarna måste väljas i partiets Centralkommitté. Vad pressen beträffar, så trodde även han, att förändringar är nödvändiga. Han berättade i samband därmed, att 15 partijournalister väljas vid årets början. Dessa ha till uppgift att skriva ledande artiklar i pressen, utan rätten att redigera dem och med ett bestämt antal spalter för var och en.

Zinovjev: Exekutiven eftersträvar en normal utveckling av partiet

Det första resultatet av vår diskussion måste bli ett bestämt beslut och får ej bli ett uppskjutande. Vi skulle göra det franska partiet, som vi måste hjälpa, en björntjänst om vi ville uppskjuta lösandet av dessa viktiga problem. Tidigare kunde vi uppskjuta en hel mängd frågor. Partierna var unga, så att säga minderåriga. Ett år kan vi i ett partis liv räkna som 10 år. Det franska partiet, som är 2 år d.v.s. 20 år har redan erövrat sig rätten att bli kritiserat som den andra.

Kamrat Zinovjev vände sig därefter mot kamrat frossards klagan att den av Souvarine ledda minoriteten skonades från kritik. Exekutiven identifierar sig icke med franska partiminoriteter i alla detaljer.

I medlemsantalets tillbakagång ligger ej så stor fara som däri, att partiet är brokigt sammansatt, att det ej känner sig som arbetarparti.

I fackföreningsfrågan polemiserade kamrat Zinovjev mot Brandler. Internationalen måste stå fast vid sin ståndpunkt och klart säga ut till de franska kamraterna att de inte kan skapa något kommunistiskt parti, om de inte har sina celler i varje fackförening. Det måste öppet förklaras även i S:t Etienne. Ett år har gått förlorat och vi får ej längre trampa på samma ställe, vi måste marschera framåt.

Beträffande franska partipressen ansåg kamrat Zinovjev, att beslut måste fattas om att diskussionen om enhetsfronten skall upphöra och att Kommunistiska Internationalens inre angelägenheter diskuteras i därför avsedda tidskrifter och ej i pressen, som är bestämd för den dagliga kampen mot bourgeoisien.

Kamrat Zinovjev berörde därefter fallet Fabre och ansåg att även Brison borde uteslutas. Han erinrade om fallet Levi i Tyskland.

Kamrat Zinovjev uttalade sig med tillfredsställelse över Tysklands Kommunistiska Parti (K.P.D.) Alla partier är unga, Kommunistiska Internationalen är ju också ung, men den besitter femtio partiers rika erfarenhet.

Efter ytterligare belysning av uteslutningsfrågan försäkrade kamrat Zinovjev, att Exekutiven eftersträvar en normal utveckling av det franska partiet, men de franska kamraterna måste förplikta sig att föra en ny politik, som ej lämnar reformisterna någon frihet.

Debatten var därmed slut. Sedan en kommission ytterligare behandlat frågan antogs en resolution över ställningen i Frankrikes kommunistiska parti med alla röster mot representanterna för den franska partimajoriteten.

Politiken kommer att endera dagen återge denna resolution i sin helhet.⁸

[FDP 27/6-22]

Avslutningssammanträdet – Resolutioner och nyval

VI.

Kommunistiska Internationalens utvidgade exekutiva kongress' slutsammanträde föreslog ordföranden, kamrat Zinovjev, godkännande av referatet över Komm. Internationalens delegations verksamhet på Berlinkonferensen och i niomannakommissionen, samt utarbetandet av ett motsvarande manifest i exekutivens namn. Kamrat Frossard talade emot detta förslag i egenskap av representant för majoriteten inom Frankrikes kommunistiska parti.

Förslaget antogs

Man antar följande:

Resolution angående läget inom Tjeckoslovakiets kommunistiska parti:

Kommunistiska Internationalens utvidgade exekutiv har ingående prövat delegationens skriftliga och muntliga berättelser och kommit till följande bedömning av saken:

I.

Kommunistiska Internationalens exekutiv fastslår, att det icke förefinnes någon meningsskiljaktighet rörande den politiska hållningen hos partiet, som strävar för bildandet av en hela det tjeckoslovakiska proletariats enhetliga kampfront.

Angående den av gruppen Jilek-Houser yttrade kritiken av partiets organisatoriska brister, förklarar Kommunistiska Internationalens utvidgade exekutiv följande:

Tjeckoslovakiets kommunistiska parti är ett ungt kommunistiskt parti, som trots partiorganisationernas duktiga, i det väsentliga riktiga arbete ännu icke övervunnit alla brister, som är en följd av dess socialdemokratiska föregående. Partiet är organisatoriskt ännu icke nog stadgat för att snabbt och beslutsamt kunna genomföra alla på sig ställda uppgifter.

II.

Vad arbetet i fackföreningarna beträffar är det ännu mycket svagt. Det kommunistiska fraktionsbildandet och fraktionsarbetet är endast i sitt vardande. Det måste genomföras planmässigt och väl organiserat och intensivare än förr. Kommunistiska Internationalens utvidgade exekutiv är av den mening, att partiet inte gjort allt vad det redan hittills kunde ha

⁸ Hittade ej denna resolution i *FDP*, men den ingår i Trotskijs samling med dokument från "Kommunistiska internationalens fem första år" (resolutionen skrevs av Trotskij). Se [Resolution från EKKI:s utvidgade plenum om det franska kommunistpartiet](#)

gjort. Denna förebråelse träffar inte de inom partientralen för fackföreningsarbetet ansvariga ledarna för det tjeckiska och tyska språkområdet utan partiet i allmänhet och centralen som sådan i synnerhet.

Den otillfredsställande aktiviteten för erövrande av fackföreningarna har stärkt de tendenser, som tvivlar på möjligheten för detta erövrande och därför kämpar för fackföreningarnas klyvning. Om å ena sidan det otillräckliga kommunistiska arbetet i fackföreningarna är orsak till de tendenser som arbetar på fackföreningarnas klyvning, så måste dock slås fast, att å andra sidan den strömning, vilken, om ock oklart, kommer till uttryck i Jilek-Houser-gruppen, på grund av sin benägenhet att understödja klyvningsarbetet verkat hämmande på det målmedvetna och planmässiga erövrandet av fackföreningarna. Partiet måste därför av alla krafter och i högre grad än förr fortsätta det kommunistiska arbetet inom fackföreningarna i och för dessas erövrande, bilda fraktioner överallt, även i de fackföreningar, där det redan finns en kommunistisk ledning, för att i dem förstärka det kommunistiska inflytandet och för att erövra majoriteten i de övriga. Endast om partiet fattar betydelsen av detta arbete i dess hela allvar och sätter in alla sina krafter på att målmedvetet och planmässigt genomföra detsamma, blir det i stånd att med hela sin auktoritet uppträda emot klyvningssträvandena. Partiet måste med eftertryck och – om nödvändigt – med största möjliga skärpa motverka alla klyvningsförsök med fackföreningarna. Som strategisk riktlinje för det kommunistiska fackföreningsarbetet i Tjeckoslovakiet måste det organisatoriska hopsmältandet av de tjeckiska och tyska fackföreningarna ställas i förgrunden.

Kommunistiska Internationals utvidgade exekutiv anser som ett trängande behov att för genomförandet av ett systematiskt kommunistiskt fackföreningsarbete i enlighet med påskonferensens beslut utge en veckotidskrift på tjeckiska språket, i vilken de i fackföreningarna sysselsatta kommunisterna kan finna riktlinjer och material för detta arbete. I de fackföreningar, där kommunisterna har majoritet, måste man ställa de erövrade förbundens fackliga tidningar i ett sakkunnigt och systematiskt kommunistiskt fackföreningsarbets tjänst.

III.

Partiorganisationernas utbyggande måste genomföras i den precisa centralisationens anda. Man måste, för att befästa och stärka partiets slagkraft, med all kraft påvisa det planmässiga införandet av arbetsdelning i enlighet med arbetets fordringar i yrken och driftsråd, fack- och kamrat-, gymnastik- och idrottsövningar, i kommunalpolitik och småbondeagitation, i kvinno- och ungdomsarbete, liksom man även bör genomföra tiomannagruppssystemet. Hela partiet måste ständigt instrueras politiskt angående alla tilldragelser. Med hjälp av fraktionerna och tiomannagrupperna måste ett systematiskt politiskt inflytande utövas på de icke-politiska arbetarmassorna, fack-, kamrat- och idrottsföreningarna. Hela partiet måste utbyggas till en aktiv organism, som är i stånd att på kortaste tid inverka på och gripa de bredaste arbetarmassor för att vid lämpliga tillfällen efter grundlig förberedelse föra dem i kamp mot kapitalets offensiv, för lindring av dagsbekymren och för erövring av makten.

Stor uppmärksamhet måste partiet också ägna agitationen i armén. Partiet har inte gjort allt för att utnyttja de legala möjligheterna för kommunistisk propaganda bland soldaterna. Partiet måste systematiskt utbreda partipressen inom armén, utge lättfattliga, för soldaterna skrivna flygblad, i vilka de få lära känna den kommunistiska uppfattningen rörande konkreta frågor. Dessa legala möjligheter måste ovillkorligen utnyttjas, emedan de är den ändamålsenligaste vägen att förbereda jordmånen för den nödvändigt illegala verksamheten. Tjeckoslovakiska armén, som har allmän rösträtt, erbjuder de bästa möjligheter för en sådan legal propaganda i stort. Om detta arbete genomföres skickligt, kan partiet ta ställning till alla frågor, om det

också som oftast vid denna legala propaganda måste avstå från att dra direkta slutsatser. Här får sedan den motsvarande propagandaverksamheten knyt vid.

För anskaffandet av underrättelser om motståndarnas krafter och de åtgärder de i hemlighet förbereder mot arbetareklassen måste samorganiserandet av alla kommunister i armén, bland myndigheterna, i motståndarnas organisationer, förberedas och centralisationen av denna informationstjänst påbörjas.

Kurirtjänst måste organiseras för att uppehålla förbindelsen mellan particentralen och partiorganisationerna i sådana fall, då järnväg, post och telegraf inte kan begagnas.

Partiorganisationerna måste förpliktas att sörja för illegala tryckningsmöjligheter med tanke på tider av akut kamp, då de legala möjligheterna är kringskurna.

Particentralens arbete måste gestaltas enhetligare och befrias från den grälsjuka kritiken av småsaker. De enskilda avdelningarna arbetar nu för mycket bredvid varann i st. f. med varann. Alla avdelningars politiska och organisatoriska frågor måste gemensamt diskuteras och beslutas på centralen med alla centralmedlemmarnas ansvar. För genomförandet måste nödvändig rörelsefrihet beviljas avdelningarna inom ramen av de fattade besluten. En centralmedlem måste utses för att ständigt kontrollera avdelningarna med hänsyn till genomförandet av de fattade besluten, för att på sin sida vara informerad om allt som sker i de enskilda avdelningarna för att därigenom genomföra avdelningarnas ömsesidiga information.

Denna kontroll betyder givetvis motsatsen till småaktig kritik av bisaker. Den måste så mycket mer bredvid det gemensamma rådplägandet och fattandet av beslut genom sakkunnigt initiativ befodra och stärka den andliga förbindelsen mellan avdelningarna.

[28/6-22]

Avslutningssammanträdet – Resolutioner och nyval. (forts)

VII.

Tjeckoslovakiets kommunistiska parti är ett stort massparti, som redan omfattar majoriteten av tjeckoslovakiska proletariats aktiva del. Partiets politiks orientering i riktning mot återställandet av den proletära enhetsfronten i och för vinnande av tjeckoslovakiska proletariats majoritet är viktig. Upphävandet av de klandrade bristfälligheterna och följandet av de givna råden skall sätta partiet i stånd att med största kraft och aktivitet avgörande ingripa för att styra tjeckoslovakiska folkets öden efter kommunistiska principer. Världskapitalismens sammanbrottskris framkallar i Tjeckoslovakiet ett för proletariatet och den egendomslösa befolkningens ohållbart tillstånd. Ju snabbare och intensivare Tjeckoslovakiets kommunistiska parti [lyckas stärka och strukturera sin] organisation, desto förr blir det i stånd att organisera tjeckoslovakiska arbetarklassens kampkraft och bringa den seger över bourgeoisin.

Ordföranden, kamrat Zinovjev, höll ett tal om läget i Italiens kommunistiska parti. En resolution antogs över Italiens kommunistiska parti.

Presidiets förslag att till fjärde kongressen uppskjuta överläggningen rörande frågan om syndikalisterna antogs och det beslöts att med hänsyn till syndikalisternas de närmaste dagarnas sammanträdande kongress i Berlin föreslå Fackföreningsinternationalen att göra motsvarande uttalande.

Resolutionen över Frankrikes kommunistiska parti antogs med alla röster mot representanterna för Frankrikes kommunistiska parti. Ordföranden, kamrat Zinovjev,

förklarade efter uppläsningen av resolutionen, att det enligt hans åsikt är nödvändigt, att denna resolution, som icke endast har betydelse för Frankrikes kommunistiska part, snarast möjligt inflyter i "L'Humanité" – och i de andra kommunistiska partiernas alla officiella organ. (Politiken kommer med det snaraste att publicera detsamma.)

En resolution över Norges kommunistiska parti antogs enhälligt.

Sammankallandet av Kommunistiska Internationalens 4. kongress

bestämde till den 7 november, femårsdagen av ryska revolutionen.

Dagordningen fastställdes som följer:

1. Exekutivens berättelse
2. Kommunistiska Internationalens
3. Kommunistiska Internationalens samt Tysklands, Frankrikes, Italiens, Tjeckoslovakiets, Amerikas, Japans, de skandinaviska och Balkans kommunistiska partiernas program
4. Agrarfrågan
5. Röda Fackföreningsinternationalen
6. Bildningsarbetet
7. Ungdomsfrågan
8. Österns frågor

För utarbetande av Kommunistiska Internationalens program och för medarbete vid de i punkt 3 nämnda partiernas program tillsattes följande internationella kommission:

Lenin, Trotskij, Zinovjev, Bucharin, Radek (*Ryssland*); Clara Zetkin, Thalheimer, Ludwig-Meyer (*Tyskland*); Frossard, Cachin, Souvarine, Paul Louie, Rappoport, Renaud Jean (*Frankrike*); Bordiga, Graziadei (*Italien*); Šmeral, Skalák, Kreibich, Burian (*Tjeckoslovakiet*); Kuusinen (*Finland*); Kun, Rudac, Varga (*Ungern*); Kabaktechieff (*Bulgarien*); Friis (*Norge*); Stutschka (*Lettland*); Strasser (*Österrike*); Warski (*Polen*); Katayama (*Japan*); Mac Manus (*England*); Cook (*Nordamerika*).

Exekutiven uppfordrar broderpartierna att genast tillsätta kommissioner för utarbetande av sina program och meddela exekutiven deras sammansättning, på det att arbetet genast må kunna gripas an.

Kamrat Clara Zetkin håller avslutningstalet.

Under avsjungande av Internationalen avslutades sammanträdet.

Nyval i Kommunistiska Internationalens exekutiva kommitté

Exekutiven sammanträdde därefter för nyval av presidiet. Utom ordföranden, kamrat Zinovjev, som valts av 3. världskongressen, invaldes i presidiet följande kamrater:

Bucharin, Radek (*Ryssland*); Brandler (*Tyskland*); Souvarine, Leiclaque (*Frankrike*); Gramsci (*Italien*); Šmeral, Jilek (*Tjeckoslovakiet*); Jordanov (*Bulgarien*); suppleanter: Cook (*Nordamerika*) och Kuusinen (*Finland*).

De båda franska representanterna har som förut en röst tillsammans. Likaså de båda tjeckoslovakiska representanterna; Tjeckoslovakiets dubbla representation blev provisoriskt nödvändig emedan det vid valet ännu inte var bekant, åt vilken av de två kamraterna det tjeckoslovakiska broderpartiet kommer att slutgiltigt ge i uppdrag representationen vid exekutiven.

[FDP 27/6-22]

Det norska partiets gärningar och taktik inför Internationals forum

Den utvidgade exekutivkommittén antager enhälligt en resolution, vari vissa delar av partiets taktik, bl. a. ställningen till skiljedomslagen, kritiseras och förändring ifråga om enhetsfronttaktiken kräves.

Som Politiken redan tidigare meddelat behandlades vid den utvidgade exekutivkommitténs konferens i Moskva även det norska partiets taktik. Här nedan följer ett sammanfattande referat och den antagna resolutionen.

Jacob Friis inledde med en skildring över läget i det norska partiet. Enligt hans framställning genomlever partiet en viss kris. Väl är landet litet. Men partimedlemmarnas procent av befolkningen är högre än annorstädes. Och därför har partiets politiska erfarenheter internationell betydelse. Efter att ha skildrat det parlamentariska läget fortsatte Friis:

Regeringen är till en viss grad beroende av kommunisternas ställning. Vi kunde ha störtat den, men vi har inte gjort det. Kamrat *Scheflo*, parlamentsfraktionens ledare, förklarade att det är vår viktigaste uppgift att försvaga högerpartiet. Han sade därmed att han inte skulle komma att kämpa lika hårt mot alla borgerliga partier. En viss obeslutsamhet kom därmed till uttryck. Fackföreningarnas läge är också svårt. Vid den sista stora strejken o fjol, som varade fem veckor, deltog 120,000 arbetare. Regeringen använde under denna strejk alla medel, inberäknat vapenmakt. Nu efter denna strejk befinner sig fackföreningarna i ett allvarligt läge. Regeringen hade för parlamentet framlagt ett lagförslag om tvångsskiljedomstol i händelse av viktigare strejker. Partiets centralkommitté uttalade sig i början emot denna lag. Men partikonferensen gillade den under fackföreningarnas påtryckning, särskilt med hänsyn till att lagen gäller blott för 1 år och med en rad inskränkningar. Men efter lagens antagande visade sig inom partiet kritiken över detta steg. Detta skärpte partikrisen.

Ej heller i fråga om *enhetsfronten* är partiuppfattningen enhetlig. Enhetsfrontens taktik kritiseras av de element, som på sin tid var reformistiska och motståndare till andra kongressens beslut. Partiet som helhet har inte gjort bruk av enhetsfrontens taktik. Det har icke tagit initiativet. I följd härav uppstod meningsskiljaktigheter inom partiet med hänsyn till enhetsfronten. Det franska partiets läge har övat inflytande på vårt förhållande till enhetsfronten. Vår vacklande hållning utnyttjades av socialdemokraterna i Sverige, där kommunisterna är i minoritet. Vid parlamentsvalen i fjol fick vi 200,000 röster och 20 mandat, socialdemokraterna endast 83,000 röster och 9 mandat. Nu säger de svenska socialdemokraterna: De norska kommunisterna vill inte enhetsfronten, då de ha majoritet. Inte heller vi vill enhetsfronten, då vi har majoritet här. Läget i Norge är sådant, att frågan om en arbetarregering och vårt deltagande i den snart kan bli aktuell. Därför är det nödvändigt att studera denna fråga och hjälpa det norska partiet vid lösningen därav.

Kamrat Friis omnämnde i slutet av sitt tal fallet *Lian*, som av norska regeringen sändes till Genuakonferensen såsom sakkunnig i arbetarfrågor och därför av Kommunistiska Internationalen blivit prickad. Han deltog även några dagar vid Amsterdaminternationalens kongress i Rom. Efter sin återkomst uppträdde han som avgjord motståndare till denna international. Hans ställning och verksamhet i detta hänseende inom de norska fackföreningarna hade stort inflytande på de norska fackförbundens kongressers beslut att ansluta sig till den röda fackföreningsinternationalen. På denna grund hade Lians prickning haft vissa svårigheter till följd, enär denna sak inte är klar för arbetarna.

I debatten deltog kamrat *Kuusinen*. Han var förvånad över de norska partivännernas rent akademiska diskussion över regeringens störtande. Enligt hans åsikt är lagen om

tvångsskiljedomsstol *arbetarfientlig*. I dess antagande genom kommunisterna ser han inflytandet av den parlamentariska kretinismen. Detta antagande var utan tvivel ett fel. Kommunisterna kommer att bli tvungna att dag från dag kämpa emot denna lag. Kommunisternas farhåga, att arbetarna skulle bli missnöjda om lagförslaget fallit, var falskt. Just på grund av dessa antagande kommer arbetarna att bli missnöjda. Kamrat Kuusinen framhävde den felande kamviljan hos det norska partiet. Vad enhetsfronten beträffar, uttryckte kamrat Kuusinen sitt beklagande över bristen på enhällighet i denna fråga. Han sade, att det inte endast rör sig om *lösensordet* utan även om dess *användande* och om det motsvarande förberedandet av de förhållanden, ur vilka enhetsfronten bör uppstå såsom en naturlig följd. Talaren fördömde kommunisternas spel med regeringen.

Efter en replik av Friis avslöts debatten, och en kommission bestående av Šmeral, Bucharin och Kuusinen tillsattes för att utredigera ett resolutionsförslag. Och vid ett följande sammanträde antogs enhälligt kommissionens förslag, som hade följande lydelse:

1) I strävan att börja en *realpolitisk verksamhet* har norska arbetarpartiet delvis kommit in i ett villkorligt understödande av den liberala regeringen. Denna politik har visat sig i sådana händelser, som en av partistyrelsmedlemmarna, kamrat Lians, resa såsom regeringsexpert till Genuakonferensen, antagandet av den provisoriska tvångsskiljedomslagen och understödandet av regeringen i några andra av dennas förslag.

Dessa händelser kunna knappast skiljas från den gamla reformistiska politiken. De äro visserligen motiverade men hänsynstagande till vissa arbetarintressen, men de ha varit ägnade att till slut prisge andra, viktigare arbetarintressen. De för denna politik ansvariga norska partikamraterna ha utan tvivel strävat att tillvarata den revolutionära klasskampens intressen, men de i praktiken begångna felen har motverkat dessa intressen. Med tillfredsställelse har den utvidgade exekutiven mottagit försäkran om att det norska partiet genom egen erfarenhet och övertygelse kommit till insikt om, att det är nödvändigt att revidera partiets hittillsvarande parlamentariska politik. Utvidgade exekutiven uttalar den förhoppningen, att så kommer att ske inom kort.

2) *Fallet Lian* måste alltså behandlas i sammanhang med ovan anförda anmärkningar om den hittillsvarande politiken av norska arbetarpartiet. Det har fastställts att ingen protest rests inom partiet mot Lians resa till Genua. Därigenom har hela partiet ställt sig solidariskt med detta steg. Detta steg var enligt utvidgade exekutivens mening felaktigt och skadligt. Men i betraktande av den sålunda fastställda omständigheten, att kamrat Lian icke ensam kan göras ansvarig för detta steg, beslutar utvidgade exekutiven att upphäva exekutivens tidigare beslut, som riktade sig mot Lian personligen och därmed betrakta detta personfall såsom likviderat.

3) Antagandet av *tvångsskiljedomslagen* i norska parlamentet var ett felgrepp. Det fick icke såsom norska partikamraterna antogo, till följd att det egna partiets ställning gentemot kapitalistklassen förstärktes, tvärtom framskapade det meningsskiljaktigheter inom de egna leden. I beaktande av de stora svårigheterna i den norska arbetarrörelsens nuvarande läge förstår visserligen utvidgade exekutiven att värdera de ansvariga norska partikamraternas strävande, att genom lagbestämmelser skydda arbetarna för allt för tidiga och allt för svåra strider. En oansvarig skenradikalism, som strävar efter att varje dag prisge arbetarorganisationernas kampkraft i lättsinniga strider och på grund av detta motsätta sig varje lagligt skydd åt arbetsförhållandena, kan icke räkna på något understöd från Kommunistiska Internationalen. Men helt annorlunda ställer det sig med försvaret av arbetarnas kampfrihet gentemot den borgerliga statens ingripande medels lagar, detta försvar är kommunisternas plikt och med hänsyn härtill har just den nämnda tvångsförlikningslagen från början varit ytterst betänklig. De hittillsvarande praktiska erfarenheterna av tvångsförlikningsdomar i Norge ha visat, att det var ett fåfängt hopp, att fördelarna av detta skydd genom tvångsförlikningsdom skulle vara

större än nackdelarna av att binda arbetarnas handlingsfrihet. Till denna erfarenhet och insikt har nu även de norska kamraterna kommit själva. Detta erkännes nu tämligen allmänt av även de förra försvararna av lagen och ingen av dem har förordat ett förnyat stadfästande av denna provisoriska lag. Med hänsyn härtill ser utvidgade exekutiven inget skäl längre att ingripa i denna angelägenhet.

4) Understödjandet av en borgerlig regering står i motsats till den *proletära enhetsfrontens taktik*, emedan den å ena sidan väcker misstroendet hos de revolutionära arbetarna mot kommunistiska partiet och å andra sidan stärker de efterblivna arbetarskarornas förtroende till bourgeoisien, alltså icke är ägnat att befordra en samling av arbetarklassen till en enhetlig, antiborgerlig kraft. Enhetsfronten i Norge bör, liksom överallt, skapas i kamp mot alla borgerliga partier och vända sig mot alla kapitalistiska kretsar. Det gäller att för denna klasskamp samla proletariatets stora massa och för detta ändamål uppfordra såväl socialdemokraterna i Andra och Två och en halv Internationalerna som syndikalisterna o.s.v., att i förbund med oss och med gemensam paroll leda arbetarklassen för dess viktigaste livsintressen.

Det finns utan tvivel i Norge stora utsikter, att medels denna taktik uppnå resultat för proletariatets revolutionära klasskamp. Naturligtvis icke i den meningen, att de medvetna högersocialisterna och syndikalisterna komma att förvandlas till några äkta revolutionära klasskämpar. Nej, åt en sådan illusion för man icke hänge sig. Tvärtom kommer säkerligen flera av dess ledare att förr eller senare avslöja sig som desertörer, förrädare eller vacklande feglingar emot den proletära enhetsfronten. Men den större delen av deras anhängare kan genom våra allvarliga uppmaningar till gemensam kamp och under själva kampen vinnas och stå kvar såsom våra trogna och duktiga förbundna kamrater i den proletära revolutionen. Å andra sidan gav vårt norska broderpartis ställning nu inom sitt lands arbetarrörelse större garantier än i många andra länder, att anpassandet av den proletära enhetsfronten icke sätter det kommunistiska partiets självständighet eller dess revolutionära ledarroll i fara.

Trots detta har i Norge liksom i en del andra länder, förekommit en vänsterradikal ängslan och oklar opposition mot enhetsfrontens taktik. Oppositionen finner i vårt partis officiella uppmaning till det socialdemokratiska partiet eller till de syndikalistiska organisationerna ett otillständigt "organisatoriskt samarbete" Ett resultatrikt genomförande av enhetsfrontens taktik fordrar av de kommunistiska partierna det politiska modet, då proletariatets viktiga livsintressen påfordrar ett gemensamt uppträdande av alla arbetarorganisationer, att vända sig till den fientliga arbetarorganisationen, rådslå med dessas ledare eller ledande organ, under vissa förutsättningar bilda ett block eller genomföra ett förbund för gemensam aktion, utan att på minsta sätt därigenom uppge den organisatoriska eller politiska självständigheten. Fortsättande vidare efter denna linje skall vårt parti vara berett, att under vissa förhållanden tillsammans med representanter för alla arbetarpartier och andra arbetarorganisationer bilda ett regeringsblock och delta i en arbetarregering och genom detta mellansteg på den vidare utvecklingen av den revolutionära klasskampen nåt fram till proletariatets diktatur. Genom ett modigt och målmedvetet genomförande av denna taktik kan vårt parti utan att uppgift sin fasta revolutionära ledning eller modererande av sin kritik gentemot de icke revolutionära arbetarledarna få de bästa möjligheter att grundligt och åskådligt avslöja dessas vankelmod och förräderi och skilja dem från deras arbetaranhängare. En kommunistisk opposition, som desavouerar denna den revolutionära marxismens äkta taktik genom sin oklara vänsterradikala ängslan och stör arbetarnas förtroende till den egna partiledningen vid anpassandet av denna taktik, gör proletariatet för ett resultatrikt genomförande av den revolutionära klasskampen en ovedersäglig björntjänst.

5) Den utvidgade exekutiven ålägger alla norska kommunister, att på den förestående *landsorganisationskongressen* arbeta för att fackorganisationerna snarast ansluta sig till den Röda Fackföreningsinternationalen.

6) Den utvidgade exekutiven uttalar den förväntan, att det redan tidigare fattade beslutet om *förändring av centralorganets* och flera andra av det norska arbetarpartiets tidningars namn sker utan dröjsmål.

[FDP 29/6-22]

Resultat av den utvidgade exekutivens konferens

För Politiken av Karl Radek

Den utvidgade exekutivkommitténs sammanträden, som vi har infört på sista tiden, visar sig vara en inrättning, som i många avseenden är mycket viktigare än de allmänna kongresserna. De allmänna kongresserna kan blott fatta beslut om allmänna frågor. De kan endast i stort kontrollera det praktiska genomförandet av dessa beslut. Den utvidgade exekutivsammanträdena, som äger rum med mycket kortare tids mellanrum, och i vilka en tillräckligt stor krets av direkt från sina länder kommande partirepresentanter deltar, kan skaffa exekutiven en oavbruten levande förbindelse med partierna, de låter exekutiven beständigt iakttaga utvecklingen av alla de anslutna partierna och på så sätt mycket hastigare korrigerar fel, som enstaka partier gör. Partirepresentanternas gemensamma arbete, de gemensamma diskussionerna av uppdykande politiska och organisatoriska svårigheter skapar en levande förståelse för samhörigheten av Kommunistiska Internationalens frågor, utan vilken den ej kan existera. Första Internationalen försökte på samma sätt att leda den internationella arbetarrörelsen centraliserat, att skapa en internationell ledning. Det misslyckades den av den enkla orsaken, att det nästan ingenstädes fanns socialistiska arbetarpartier. Första internationalens ledning gjorde därför snarare försöket att uppifrån skapa en internationell arbetarrörelse än att sammanfatta den bestående rörelsen och leda den centralt. I. Internationalen kunde därför blott utså den kommande internationella arbetarrörelsens frön. II, Internationalen var alltifrån början en federativ bildning. Den parlamentariska reformistiska epoken bröt sönder rörelsen i en rad arbetarpartier, av vilka vart och ett i sitt dagliga arbete förde ett fullkomligt avskilt liv. De anande uppgifterna, liksom den enande enhetliga andan fattades. Den Kommunistiska Internationalen kan gå till lösningen av den centrala ledningens problem, icke därför att – som våra motståndare säger – Moskva kommenderar, utan emedan tiden uppställer gemensamma frågor, som blott kan lösas av de kommunistiska partierna gemensamt.

Den utvidgade exekutivens sista sammanträde bevisade detta bäst. Det hade att behandla balansen av de första försöken att upprätta den allmänna proletära enhetsfronten genom en överenskommelse med ledarna för 2. och 2 ½ Internationalerna. Men icke blott detta problem, som från början var ett internationellt, kunde och måste lösas internationellt. Samma var icke mindre förhållandet med de i norska och franska kommunistpartierna å ena sidan och de i italienska och tjeckoslovakiska partierna å andra sidan uppdykande stridsfrågorna. Hur olika än läget i de fyra nämnda länderna är, varmed de nämnda partierna har att kämpa i de frågor, som exekutiven hade att bestämma över kunde med full förståelse behandlas av den som helhet och den ensam. Vad var det för frågor? Beträffande Frankrike och Norge var det frågan hur ett kommunistiskt parti i ett land, som ännu ej upplevt några revolutionära skakningar, har att ställa in sin politik för att i sina leder finna maximum av kommunistiskt medvetande och kommunistisk kampduglighet. Det är mycket svårt att medelst propaganda för de kommunistiska idéerna bilda ett kommunistiskt parti. Kommunismens grundsatser framträder här som deduktioner, som slutledningar ur teorier. Den klarhet, varmed enstaka partimedlemmar fattar den kommunistiska teorin är olika och de synes ofta ej så särdeles viktigt om de uttrycka sin uppfattning av kommunismen mer eller mindre klart och krasst. Partiets tankeklarhet synes ofta vara underordnad gentemot de s.k. praktiska nödvändigheterna, gentemot betänkligh-

heterna, att utstöta den eller den ledaregruppen. Uppväxtprocessen hos det kommunistiska partiet i ett land med jämförelsevis ringa revolutionär situation uppkastar en hel del organisatoriska frågor. När massorna icke befinna sig i en revolutionär flod så står problemet om den manöver, som skall föra oss till de avsides från oss stående arbetargrupperna i förgrunden. I det att exekutiven undersökte den franska partipressens hållning, det sätt varpå den redigeras, innehållet i dess agitation, sökte exekutiven inskräpa hos de franska kamraterna att ju småborgerligare den omgivning är vart ett kommunistiskt parti har att verka, desto klarare måste dess andliga anlete vara. Samma problem förefinnes i Norge, där partiets centralorgan hittills kallar sig "Social-Demokraten", varigenom redan visar sig i hur hög grad partiet tar otillätlig hänsyn till de ideologiska traditionerna. Samma problem kom till uttryck i organisatorisk form genom frågan om våra franska kamraters fackföreningstaktik. De har ännu ej genomfört någon klar andlig skiljelinje mellan sig och anarko-syndikalisterna, med vilka vi praktiskt taget går i block mot de reformistiska fackföreningsmännen. Frågan om det franska partiets förhållande till enhetsfronten och frågan om det norska partiets förhållande till den liberala regeringen utgör två sidor av samma svaghetskänsla. Frankrikes unga kommunistiska parti fruktar enhetsfronten just emedan det är för litet fyllt av klar kommunistiska andra, har för litet säkerhet för att det skulle dra mer kraft ur ett praktiskt block som det skulle sluta med de franska socialisterna för de närmaste striderna. Denna intransigens av svaghet svarar i Norge mot en otillätlig eftergivenhet på grund av andlig och politisk svaghet. Det kommunistiska partiet understödjer vänsterregeringen, som även understödjes av det socialdemokratiska partiet, och kallar detta enhetsfront, utan att förstå, att vi vill ena oss med de icke-kommunistiska proletärerna i kampen mot borgarklassen och icke för att understödja bourgeoisien, vilket till sist, även om det för tillfället erbjuder några fördelar, blott kan försvaga arbetarklassen.

Det italienska partiets frågor var av helt annan art. Här har vi ett ungt kommunistiska parti, som genom sin kamp med Serrati skarpt har utpräglat sin säregna kommunistiska anda och genom denna kamp lät tränga sig in i en situation, varest det alltför litet förstår att värdesätta förbindelsen med arbetarmassan såsom ett lika viktigt element i den kommunistiska politiken som det klara utarbetandet av den kommunistiska tanken. Den italienska partikongressens teser över taktiken visade, att det italienska partiet icke har övervunnit de "vänsterkommunistiska" förvillelser, som 3. kongressen hade avvisat. Dess hållning i frågan om enhetsfronten, där det erkände denna på det fackliga området men ej förstod att tillräckligt värdesätta den på det politiska området, visar de praktiska faror, som ger sig av teoretiska fl. I det italienska partiet är den gamla skarpa kampen mot Serrati källan till dessa teoretiska misstag.

I ledningen för det tjeckiska partiet har på sista tiden en viss spänning varit rådande mellan-gruppen Muna, Šmeral, Kreibich å ena och gruppen Jilek, Houser å andra sidan, viken har sitt ursprung däri, att i praktiken den anda ännu ej är övervunnen, som under föregående år framkallade skarpa strider mellan Šmeral och vänstern. Det enkla faktum, att Muns och Kreibich nu i det stora hela är solidariska med kamrat Šmeral visar, att kamrat Šmeral, när han föregående år dröjde med bildandet av det officiella kommunistiska partiet, gjorde detta av övergående taktiska skäl, men ej därför att han var en dålig kommunist. Šmeral är utan tvivel den tjeckiska kommunismens nyktraste och mest vidsynta ledare, men hans nykterhet, hans förutseende, som föregående år förde honom till att gå mycket dröjande till bildandet av partiet, så att den största massan av de socialdemokratiska arbetarna kan följa honom, har av motsidan uppfattats som brist på eld, vilken även yttrar sig i ett för litet energiskt arbete med organiserandet av de kommunistiska fraktionerna i fackföreningarna, i det modiga utnyttjandet av alla legala möjligheter för revolutionära ändamål. Det framkallade hos en del av de förra vänsterkamraterna ett visst misstroende mot partiledningen. De kunde ej mot Šmerals politik ställa någon annan linje, emedan Šmerals politik i det stora hela var riktig.

Och så födde misstroendet en enda, som i sin kärna innehöll den K.A.P.-istiska (K.A.P. Kommunistische Arbeiterpartei i Tyskland med anarkosyndikalistisk ideologi. Öv. anm.) tanken: tendensen till splittrandet av fackföreningarna, till en viss illegal romantik. Exekutiven hade här att utgallra det sunda, proletärt-revolutionära ur gruppen Jilek-Houser för att använda det till stärkandet och skärpandet av Šmerals riktiga politik.

Liksom på 3. kongressen rör det sig i diskussionerna om våra enstaka broderpartier frågor om det skarpa genomförandet av de kommunistiska och samtidigt Kommunistiska Internationalens masspartier; det gällde att konkret förbinda kongressens huvudlösen: "Till massorna" med den klara kommunistiska politiken. 3. kongressens linje framträder nu i vår kamp för den proletära enhetsfronten. Den utvidgade exekutiven hade ej blott att pröva sina representanters hållning på Berlin-konferensen och i niomannakommissionen; den prövade den och förklarade sig ense med den – utan den hade även att skapa den viktigaste betingelsen för den fortsatta kampen för enhetsfronten. Och denna betingelse är Kommunistiska Internationalens egen enhetliga politik. Ej ett ögonblick kunde Exekutiven blunda för, att Kommunistiska Internationalen icke gått fram enhetligt i den gångna kampanjen; omvänt: den har fastslagit denna bristande enhetlighet och den har vidtagit åtgärder, så att i framtiden, om en aktion beslutas, den ej kan överkorsas genom enskilda partiets betänkligheter. Närvaron vid debatterna av mycket ansvariga franska kamrater, de detaljerade diskussionerna och kamrat Frossards slutförklaringar har hos alla exekutivens medlemmar väckt övertygelsen, att det franska partiet skall göra vad på det ankommer, så att våra motståndare ej kan dra någon nytta ur dess fel.

Den utvidgade exekutivkommittén beslöt, att sammankalla Kommunistiska Internationalens 4. kongress till Moskva på ryska revolutionens 5-årsdag. Denna kongress skall bl.a. sysselsätta sig med de kommunistiska partiernas program, en fråga, som är av största vikt, och som vi härnäst skall behandla.